

Андреј Фајгелъ

После Вучића

Copyright 2016 Andrej Fajgelj
Smashwords Edition

Свако неовлашћено умножавање, дељење и објављивање ове књиге најтоплије се препоручује.

Свака сличност с правим личностима и догађајима је случајна онолико колико Тужилаштво брани Устав Србије.

Нашој деци

И доћи ће нова и велика смена...

Садржај

Захвалница

Предговор

НАПРЕДЊАШТВО

Реч не значи ништа

Повратак у Србију

Прелетачка поплава

Ко су либерал-прогресивци

Геј брак

Напредњаци по други пут међу Србима

НАТО бомбардовање

НАТО демократија

Шта је евроатлантанизам?

Један посто

ВРЕМЕ ЛАЖИ

Беба је спасена

Не држите вере у туђина

Како сам упознао Вучића

Дај ми тачку гледишта и померићу твој свет

Расизам за српске жртве Сребренице

Маске падају

Врх је дно, ропство је слобода

Абортус

Како се борити за истину

Да ли живиш боље од прадеде?

Ово је борба за наш свет

ВРЕМЕ СЛИНА

Како сам постао велики Србин

Пирамида покоравања

Вавилонска кула

У глави конвертита

Премијер ситних душа

Српство и расрпство

РЕШЕЊЕ

Суверенизам

Црвене линије

Суверенисти као политичка снага

Како се политика финансира

Паралелни систем

Оживљавање села

Дисиденти

Сила

О аутору

Захвалница

Не могу довољно да захвалим приложницима и претплатницима без којих ова књига не би угледала светлост дана. Захваљујући вама и вама у част, ово бројчано издање нудим потпуно бесплатно.

Жеља ми је била да вас наведем поименце али већина је била против. После Вучића и то се можда промени. За сада је вероватно боље да само ви и ја знамо ко сте.

Ваших 150 имена у сваком случају уграђено је у ову књигу колико и моје име.

Предговор

Можеш ли да замислиш време после Вучића?

Ако застанеш и покушаш да одговориш, разум ће на крају преломити: наравно да могу, свака власт је смењива. Али јавља се и неки осећај – зар не? – неухватљив и неумољив, да ће они увек бити на власти и да ми ту ама баш ништа не можемо.

Тај осећај немоћи, тачније наше немоћи и њихове моћи, парадигма је времена у којем живимо. Вучић је само њен идеални политички представник у овом тренутку. Не зна се да ли је он усвојио парадигму, или она њега, али пре него што се то догодило, није био ни власт, ни проблем, није чак био ни Вучић. Био је неки сасвим други човек, који је двадесет година обећавао све супротно од овог што данас ради.

Зато не питај како сменити човека, већ како променити парадигму. Док се то не уради, после Вучића долази Вучић. Док се то не уради, сваки политичар је Вучић у најави. Неко коме ћемо дати глас да би се окренуо против нас.

Ова књига је крик побуне, манифест промене, водич за дисиденте, противотров за политичку коректност. Написана је за два месеца и излази добротом претплатника и приложника који су притекли у помоћ кад ми је полиција одузела средства за рад. Писање је прекидано новим привођењима, суђењима, пресудама. Отисак личних искустава биће видљив у тексту. Проговорићу о стварима о којима се не говори, о корупцији елите, народа и свом саучесништву. Књига је потпуни самиздат и једини сам одговоран за све грешке.

На страницама које следе сазнаћете ко је заиста Вучић и како га сменити. Проблем лежи у либерал-прогресивизму а решење у суверенизму, идеологијама које испод хаубе покрећу политику. Иако излази пред изборе, књига се више бави узроцима него дневном политиком.

На ове изборе не излазим и не подржавам никог. Уместо тога, постављам темеље за следеће.

Ово јесте дно али није крај. Време после Вучића долази.

НАПРЕДЪАШТВО

Реч не значи ништа

Било је то у зиму 2004. године. Тамне прилике су улазиле у цркву кроз белину завејане порте. Налог за окупљање српских радикала стигао је право из Хага, од утамниченог вође лично. У колони се истицао Александар Вучић, који је са свега 34 године стигао да буде директор, посланик, министар и генерални секретар странке. Стао је пред икону, прекрстио се и свечано изговорио:

– *Заклињем се пред Богом свемогућим, заклињем се својом православном вером, заклињем се славом својих предака и будућношћу својих потомака, заклињем се својим именом и чашићу...*

Црквену тишину парао је само његов глас, који је свакој речи давао додатну тежину, као да ће се сваки час сломити под њиховим теретом, али ипак одолева.

– *... да ћу се безусловно покоравати вољи Српске радикалне странке. Како ја ову заклетву поштовао и испуњавао, тако и мени Бог помогао.*

Када је завршио, на повељу са заклетвом ударио је потпис.

Сазидана 1745, земунска Николајевска црква је многима видела леђа. Више ње, на Гардошу, Мађари су подигли кулу да обележе хиљадугодишњицу свог царства, које се убрзо након тога распало. Али чак и на тој древној ветрометини између истока и запада, севера и југа, нешто је било сигурно. Александар Вучић ће се безусловно покоравати вољи Српске радикалне странке. Јер људи се држе за реч.

Четири године касније, Вучић је погазио реч и разбио ту исту странку којој се клео на верност.

Од тог тренутка, као да га ковитла она земунска кошава. Све што је заступао протекле две деценије отишло је у ветар. Изашао је на изборе као конзервативац а на власт ступио као либерал. Као српски премијер, у Скупштини је положио још једну заклетву:

– *Заклињем се на оданост Републици Србији и својом чашићу обавезујем да ћу бити посвећен очувању Косова и Метохије унутар Републике Србије.*

Након тога је у Бриселу потписао споразуме с Републиком Косово и тиме признао њену независност.

Прекршених обећања је толико да не би могла да стану у ову књигу. Читаво поглавље би отишло само на периодичне изјаве „дајем оставку ако...”

Још чуднији је био изостанак било какве реакције јавности. Као да је исти ковитлац однео читаву Србију. Преварени гласачи гласају као да се ништа није догодило. Скупштина пред којом се заклео ћути као да се ништа није догодило. Уставни суд ћути као да устав не постоји.

Онда је као гром из ведрог неба одјекнула могућност да Војислав Шешељ, након 12 година притвора (тако нешто постоји само у ЕУ), буде пуштен из Хага. Дрчни четнички војвода никоме није остао дужан. У трибуналу је доминирао: „Са вас черупам перје, против мене лека нема”. Шта ће учинити побегуљи коју је створио а која му се одужила ножем у леђа? Преласком на левицу Вучић је остао потпуно небрањен са десног бока. Спремала се савршена олуја. Шешељева освета могла је бити застрашујућа.

„Могла је бити”. То је све што данас о томе има да се каже. Ни Шешељ није урадио ништа.

Реч је потпуно изгубила тежину у српској политици. Она не значи ништа, ни ономе ко је даје, ни ономе коме се даје.

Повратак у Србију

Следећег јануара наша млада породица вратила се у Србију. Сви су ми говорили, без изузетка: „Не враћај се”. Одговарао сам: „Веруј”. Имао сам визију да ће Србија за 15 година бити најбоља.

Ускоро смо сазнали да очекујемо принову. Моја супруга Јована била је забринута: „друго дете си ми направио, стан немаш, посао немаш”. Опет сам одговарао: „Веруј”.

Зашто бих се бринуо? Радим од седамнаесте. Отишао сам као један од најбољих студената Новосадског универзитета и вратио се као један од најбољих студената са магистарских студија у Француској. Осећао сам се, како је Михајло Пупин волео да каже: „Као млад човек спреман за трку”. Родбина је одмахивала главом: „Није лако наћи посао”.

Наредних месеци дао сам све од себе да га нађем. Између осталог, покушавао сам да постанем судски тумач. У Новом Саду се то решавало у „Бановини”, ремек-делу архитекте Драгише Брашована и седишту „Владе Војводине”.

Ту се одиграо мој први сусрет с либералима на власти. Тумачи су постављани преко везе. Након више месеци непрестане борбе, издејствовао сам да распишу први конкурс. Тестове смо полагали седам сати, да би нас на крају све пообарали, а примили неку особу која тестове није ни видела. Тражио сам увид у радове и имао шта да видим: црвеном оловком прецртана моја тачна решења и дописане нетачне исправке. Тестирањем је руководио Марек Варешанин, председник Удружења преводилаца и Ротари клуба. Набавио сам независно вештачење радова и жалио се Густаву Мишколцу, покрајинском секретару и високом функционеру мањинске странке (имена су измењена јер нису битна). Одговорио је „примедбе експерта немају битног утицаја, остајемо при ранијој одлуци”. Писао сам медијима, нису хтели да објаве. Последње чега се сећам је како вичем на службенике у Бановини, а они прете да ће звати полицију. Продрао сам се још гласније: „Ја ћу звати полицију! Ви сте мафија!”

Сутрадан сам доживео мањи нервни слом (први од неколико, а последњи је кумовао изласку ове књиге, о томе касније). Сатима ми једна слика није избијала из главе: улазим у канцеларију и ударам ротаријанца шипком по глави док год имам шта да ударам. Мислио сам: одробијаћу га, ионако ми не дају да храним породицу. Тек с времена на време ме је трезнила Божја заповест „Не убиј”. У томе прође и тај грозни дан. Уважени суграђанин до данас не зна да је за длаку избегао насилну смрт.

Након тога су ипак, као да су осетили да се неће добро завршити, почели да поштују правилник и многе моје колеге су постале судски тумачи без икаквих проблема. Некако су сазнали шта сам урадио па су ме заустављали на улици и захваљивали, питали зашто се сада ја не пријавим. А ја годинама нисам могао ни да погледам ту лепу зграду а да ми не припадне мука, као што мирис пића дуго након тровања алкохолом тера на повраћање.

Прелетачка поплава

Српска напредна странка рођена је у години кршења заклетви. Те 2008. године избрисане су црвене линије српског вишестраначја уцртане деценијском борбом Милошевићевих присталица и опозиције. Тадићева одлука да формира владу са архинепријатељем Дачићем шокирала је нацију. До тада, „прелетач” је била ружна реч. Сада је норма. Најоданији гласачи једне стране сада су аутоматски подржавали и другу, нико их није ни питао.

Чак се и Вучић побунио против „жалосне лакрдије” мирења ДС и СПС, али зато што му је с коалиционим партнером отпирјало и већ договорено место градоначелника Београда на које је тако дуго чекао.

То га није омело да увећало ради на сопственој лакрдији. По принципу „куд сви Турци ту и мали Мујо” и Николић је кренуо у прелетање. Најавио је да ће радикали гласати за Споразум о стабилизацији и придруживању са Европском унијом. Пар дана касније, једанаест радикалских посланика издвојило се у посланички клуб „Напред Србија”. Без програма, без иједног дана кампање, без иједног освојеног гласа, нова политичка снага се обрела у народној скупштини: напредњаци.

Ако је српска политичка сцена била шаховска табла, неки опаки играч је смислио нов начин да приграби све фигуре у свој угао. Треснуо је таблу да се сруше и нагнуо да се скотрљају.

Наредне године, нови закон је зацементирао затечено стање и практично онемогућио оснивање нових странака. Демократе су наставиле да учвршћују власт, напредњаци су наставили незауостављиви успон, а сви заједно су наставили да клизе у леволиберални угао.

Причало се да нам Американци пројектују прелазак на њихов двопартијски систем. У ствари, вратили су нам једнопартијски систем. ДС и СНС су срасле у ДСНС, нову комунистичку партију са заједничком идеологијом, политиком и кадровима. У Скупштини без деснице, већина грађана нема ниједног представника, а читава скупштина се нагурала тамо где је донедавно стајао усамљени Чеда Јовановић. Утркују се коме више Европа нема алтернативу. Ко ће више попустити странцима, ко ће јаче стегнути народ. Александар Вучић је остварио влажне снове Латинке Перовић. Родио се либерал-прогресивизам, ново једноумље новог једнопартијског система.

Ко су либерал-прогресивци

Либерал-прогресивизам је идеологија брисања свих граница по сваку цену. Савремени човек је у начелу либералан. Воли ново, воли промене, не воли ограничења. Као младић који би волео да му девојка у кревету буде порно звезда. Али када би видео своју порно звезду у кревету с другим, одједном би се сетио колики је конзервативац. Нарочито ако ту девојку воли. На крају увек мора да се зна неки ред.

Мера и граница су класичне европске вредности. Хорације их је опевао речима *est modus in rebus, sunt certi denique fines, quos ultra citraque nequit consistere rectum*. (Постоји мера у стварима, постоје, најзад, одређене границе, преко којих право не може постојати). Класични либерализам се заснивао на личној слободи која је била *ограничена* истом таквом слободом других.

Срби су у темеље слободарских идеја уградили своје борбе „за крст часни и слободу златну”. Године 1804. подигли смо први хришћански устанак, који је уз Америчку (1775), Француску (1789) и Хаићанску (1791) револуцију обележио почетак „доба револуција”. Сретењским уставом из 1835. међу првима смо укинули ропство: „Како роб ступи на Србску земљу, от онога часа постаје слободним” (чл. 118.) Класични либерализам је био врхунац наше заједничке цивилизације.

А онда су либерали срели прогресивце и открили бесконачност.

Врхунац више није био довољан. Почели су да нас гурају преко врха и да се чуде што се отимамо:

- *То је напредак!*
- *Али напредак преко врха је пад!*
- *Ти си против напретка!*
- *Али пропашћемо!*
- *Напред!*

Првобитно је прогрес значио кретање унапред и могао је, као корак, да буде погрешан, последњи, кобан. У протеклих неколико векова то се променило. Прогрес је најпре прерастао у идеологију, а затим у догму. Сада се у прогрес верује. Он је добар, неограничен, вечан. Ако води у провалију... и то мора бити добро.

Прећи преко врха и наћи се у слободном паду – то и јесте либерал-прогресивна визија слободе. Сваку границу прећи, сваку везу пресећи, све остало је неслобода.

Честертон је пре сто година говорио о „полуделим хришћанским идејама”. Данас имамо епидемију тог лудила. Све је више пацијената којима се на све стране привиђају црнци у букагијама и Јевреји у бодљикавим жицама које треба ослободити, обесправљени којима треба пружити нова и нова права. Себе замишљају у улози ослободилаца, судија и праводаваца.

Родитељи који васпитавају дете? Злостављачи. Ослободимо дете од родитеља. Нек има неутуђиво право да ради шта хоће. Мигранти? Ослободимо их од нација и граница. Нек путују и живе где хоће. Ево, о твом трошку. Мањине? Нек наметну своју вољу већини. Жена? Мора да је злостављана. Нек пријави силовање.

Осим ако је мајка. Има нечег фашистичког у мајци. Та везаност за своје дете...

Сурогатство „ослобађа” мајку од материнства. Родна теорија „ослобађа” људе од полног идентитета. Абортус, еутаназиа и помагано самоубиство „ослобађају” људе од живота. Трансхуманизам „ослобађа” људе од људскости.

У економији је либерал-прогресивизам једнако радикалан као у социјалним питањима. Ослобађа нас наших ресурса. Укидају се све препреке ширењу тржишта. Монсанто патентира гене, чиме је први пут у историји неко прогласио сваки примерак једне живе врсте за своје власништво. Први пут од укидања ропства, сурогатство је од људских бића направило робу. Мајка изнајмљује материцу и продаје бебу. Тотално и глобално (п)оробљавање.

Када је требало сећи букагије, били смо први. Али ово што сечете нису букагије. То су „све оне споне којима нас живот за се спаја”. То су наши корени. Ово што рушите нису барикаде. То су темељи, носећи зидови и греде нашег дома. Разлике које бришете нису неједнакост. Оне одређују наш свет: они и ми, мушко и женско, истина и лаж, добро и зло. Друштво тиме нећете реформирати, већ расформирати.

Геј брак

Ни дубљих темеља ни радикалније реформе – тако се у пар речи може објаснити увођење истополних бракова.

Брак – односно заједница једног мушкарца и једне жене ради рађања деце – најосновнија је, најстарија и најличнија од свих људских установа. Прво што је Бог заповедио уређујући односе људи међу собом било је: „Поштуј оца својега и матер своју, да ти добро буде и да дуго поживиш на земљи”. А затим и: „Не почини прељубе”. Муж, жена и деца су угаони камен човечанства.

Тај темељ је издржао хиљаде година искуства. Опробано делује. Знамо да се на њега можемо ослонити. У нашим срцима и нашим статистикама стоји записано да је за дете најбоље да има маму и тату.

Ништа слично не можемо рећи за истополне бракове. Брак без тате, брак без маме, то до сада никада нисмо имали. Нисмо могли ни да замислимо. Штавише, то нису могли да замисле ни најрадикалнији револуционари и противници породичних вредности.

Маркс се у „Комунистичком манифесту” отворено залагао за укидање породице, али никада није позивао на увођење истополних бракова. Чак ни културним марксистима Франкфуртске школе то није пало на памет. Граница је пређена тек у наше доба. Грамшијев „дуги марш кроз установе” по свој прилици пролази кроз тријумфалну капију.

Као и свуда у свету, и у Србији се либерал-прогресивци утркују око „ЛГБТ права”. Влада Александра Вучића је спровела две прве „Параде поноса” у Србији. Борис Тадић је узвратио захтевом да се правно регулишу истополни бракови те да им се омогући усвајање деце. Његов позив је уследио свега неколико дана пошто је нека НВО упозорила Србију да мора да регулише то питање јер је обавезује одлука Европског суда за људска права.

Нешто раније прошле 2015. године, Европски суд је заиста пресудио у корист три хомосексуална пара у случају „Олијари против Италије”. Одлука четири од седам судија додуше није обавезивала никог, понајмање Србију, на увођење истополних бракова, камоли на усвајање деце. Али читава прича показује да се реформе шире као од мале варнице пожар: шест хомосексуалаца, четири судије, активиста, бивши председник, и гори Србија.

У САД, истополни брак је уведен 2014. године одлуком пет од девет судија Врховног суда, у случају „Обергефел против Хоџиза”. Уз мало математике схватамо да укупно девет судија једног северноамеричког и једног европског суда одлучује о начину живота преко милијарду људи.

А да су деветорица питала милијарду?

У Словенији је одржан референдум 2012. и народ је рекао не. Затим је на референдуму 2015. поново рекао не. И понављаће, као сви лоши ђаци, све док васпитачи не добију прави одговор: онај који је у складу с либерално-прогресивном догмом.

Покушаји редефинисања брака врхунац су бахатости либерал-прогресивизма. Онога што би стари Грци назвали *хибрис*. Не вреди ни помињати колико је све то недемократски. Ако брак не мора да буде заједница мушкарца и жене, зашто би демократија морала да буде владавина народа? То и јесте суштина. Ако могу да реформишу брак, све могу да реформишу. Све је подложно преиспитивању, деконструкцији и деструкцији. Установе и принципи падаће као домине. Оствариће се план претходних прогресивних глобалиста: „Прошлост сву збришимо за свагда” (стих из комунистичке „Интернационале”).

Зато је важно одбранили брак. Он није људско право, он је људски принцип. А принципи се не реформишу. Они се или поштују или умиру. „Дирни у принцип и убио си га”, правилно опомиње француски суверениста Филип де Вилје.

„Људско право” на брак које судови измишљају заправо је „људско право” да реформишеш шта хоћеш. А оно је, заправо, „дозвола за убиство” принципа. И као у Џејмсу Бонду, не додељује се свима, већ само пробраној мањини, најпоузданијим агентима, да би одрадили посао.

Напредњаци по други пут међу Србима

Србија је већ имала напредњаке. У Скупштину су ушли 1881. године, као и сада, без иједног гласа, формирањем посланичког клуба.

Исте године напредњачки министар Чедомиљ Мијатовић потписао је злогласну Тајну конвенцију којом је српски суверенитет предан Аустроугарској. Символично, баш на Видовдан. Садржај је обелодањен тек 21 годину касније па су Срби могли да прочитају:

Без претходног споразума са Аустро-Угарском Србија неће преговарати ни закључивати политички уговор с другом неком владом...

Тек тада је постало очигледно да је конвенција представљала капитулацију а њено потписивање велеиздају. Заузврат, Чедомиљ је добио грофовску титулу а Милан краљевску круну.

Истовремено је међународном концесионару исплаћено шездесет милиона франака државног новца за изградњу железнице. Заузврат, врх српске власти је убрао два милиона франака мита.

Концесионар је након шест месеци банкротирао, али то ником није сметало. Србија се окренула од Русије ка Западу и потпуно је зависила од њега. Западни ментори су задовољно гладили по глави захвалне српске марионете које су живееле као грофови. Или, што би народ рекао, „као краљ Милан”.

Из ове идиле био је искључен једино народ. Скупштина је убрзо постала једностраначка, без обзира на то како народ гласао. Српске Антигоне, удовице Илка Марковић и Лена Книћанин, скончале су у затвору под неразјашњеним околностима. Митрополит Михаило и владике су смењене (!) због неприхватања новог закона о таксама по којем је држава наплаћивала порез и на монашење.

Реформа војске из народне у стајаћу искоришћена је да се народу одузме оружје – оно исто којим је збацио турски јарам. У Хајдук Вељковој крајини народ је одбио и избили су оружани сукоби са жандармеријом и војском. Тимочка буна, како ће ти сукоби остати упамћени у историји, угушена је у крви. Заведено је ванредно стање, преки суд је донео 97 смртних пресуда и 576 доживотних робија, неистомишљеницима је забрањена штампа и политичко деловање. Изазван је први талас српске политичке емиграције, с на смрт осуђеним Николом Пашићем на челу.

Што већа сервилност према странцима, то већа бруталност према народу, и обратно. Две године након тога, Милан је Хабзбурговцима нудио да преузму власт у Србији! Такво слугањство је превршило сваку меру чак и у очима страних господара: „Аустроугарска нема намеру да запоседа Србију; да има, заузела би је својом војском, не би је куповала од њеног краља”.

Слободан Јовановић наводи краља Милана и грофа Мијатовића као примере *домаћих туђина*. Свој народ нису ни разумели ни ценили, али су зато били фасцинирани странцима. Њима је и сунце излазило на Западу. Док је сузбијао православље, Мијатовић је промовисао протестантизам. Касније ће из Лондона водити антисрпску кампању и предлагати Енглеза за српског краља. Тамо ће и умрети, а Милан у свом Бечу.

Пропаст се примицала са свих страна. Мијатовић је буџет формирао либерал-прогресивно, по жељама а не по могућностима, и тако постигао рекордни буџетски дефицит. Краљ Милан је тако и живео, па су га полагао али сигурно стизали и дугови, и прекршене речи и брачне преваре. Свемоћни напредњаци ипак неће одступити док се не догоди катастрофа.

Дошла је у виду срамне објаве рата и још срамнијег ратног пораза. Пошто на Турке нису смели од Беча и Лондона, Србија је напала словенску и православну Бугарску и потучена је до ногу. Вајна реформирана војска била је убитачна само противу сопственог народа.

Године 1887. у Скупштину се враћају прогоњене суверенистичке странке: радикали Николе Пашића и либерали Јована Ристића.

Без силом одржаваног једностраначја, напредњаци који су дотле контролисали читаву Скупштину освојиће једно једино посланичко место. Без апсолутне власти, стићи ће их

освета за свако зло које су учинили. Широм Србије избиће насиља, народ ће напредњаке пребијати усраним моткама. Биће мртвих.

Еврореформатори ће остати упамћени по ауторитарности, корупцији, укидању независности државе и катастрофалним резултатима. Тако се завршило доба када су странци диктирали а Срби потписивали.

О свему овоме подробно пише Радован Калабић у књизи „Грофовска времена”. Штета што нисмо боље научили историју, не би нам се понављала.

Када је Напредна странка изнова основана век касније, назив се чинио небитним, насумично изабраним од преосталих имена за странке. Тек када се човек упозна с либерално-прогресивном идеологијом и историјом напредњаштва у Србији, схвата да је све одрађено тачно по књизи.

Пошто се ова књига зове „После Вучића”, остало је да направим још једну, најважнију паралелу са прошлошћу: Шта је било са Србијом?

Догодило се оно чега су се напредњаци највише плашили. Страни господари су нам окренули леђа. Казнили су нас. Аустроугарска је објавила царински рат Србији. Куку мајко помагај! Без сунца које излази на западу, увенућемо!

Баш напротив. Србија је ојачала привреду и увећала извоз. Независност је донела вртоглави напредак – на боље.

НАТО бомбардовање

Била је ноћ изнад Атлантика. Авион премијера Руске федерације правио је нагли заокрет за 180 степени. Јевгениј Примаков је пресекао: „Враћамо се назад!”

Други човек Русије ишао је на састанке са својим америчким колегом Алом Гором, председником Билом Клинтоном и представницима ММФ-а. Хладни рат био је окончан, Америка је остала једина светска сила. Русија је, баш као и тај авион, била усмерена атлантистички. Задуживала се по свету а циљ ове посете била је америчка помоћ од више милијарди долара. Тог часа, све то је почело да се мења.

У телефонском разговору, Гор је обавестио Примакова да ће НАТО бомбардовати СР Југославију. Примаковљев одговор је објављен у транскриптима:

„Ми смо категорички против удара на Југославију. Сматрам да правите огромну грешку. При чему се то не тиче само наших односа. То неће донети никакав позитиван резултат уопште.”

Бомбардовање је почело сутрадан. Тренутак је био преломан и у мом животу. Био сам студент друге године француског језика и књижевности, али сам заклопио књиге и нисам их отварао месецима. Нисам могао да читам Молијера и Шекспира док се на њиховим језицима рушила моја земља. Једна бомба пала је на 100 метара од студентског дома у којем сам живео. Почео сам из ината да учим руски.

Те године је почео и мој активизам. Први пут сам јавно говорио на трибини поводом НАТО агресије на Филозофком факултету. Била је то велика част. Пробио сам време, и говорио мало радикалније, па ме је председавајући – чини ми се декан – прекинуо: „колега, сад је стварно доста”. Одбранила ме је сала препуна професора: „пустите га да говори”. Телевизија је хтела да објави снимак, али је изгорела у бомбардовању. Срушена је, цинично, 3. маја, на дан слободе медија. Та иста телевизија од онда ћути о бомбама које су је срушиле у најсабласнијој аутоцензури коју човек може да замисли.

Један друг је први закључио: „све што човек сада може да уради је да оде у војску”. Сутра ујутру смо отишли код Аркана кући, управо је излазио са Цецом на митинг. Пелевић нам је рекао да они никог не примају, али прима војска на Бубањ Потоку. Једва смо стигли до тамо. На све стране мобилисани у униформама (одзив је био и преко 90 одсто). Јавили смо се дежурном официру: „Ми смо добровољци”. Брка нас је гледао изненађено, остали у просторији забезекнуто: Јесте ли добили позив? -Не. -Јесте ли служили војску? -Не. -Па ја онда не могу да вас примим. Нико не може да вас прими. На изласку нам је добацио: „Али хвала вам, момци”.

У интернет учионицама на факултету почели смо да се упознајемо и организујемо. Одрасли смо у време медијског рата против Срба и нисмо били расположени за још један пораз. Моја предност је била што сам говорио неколико језика. Тако сам доспео и до центра који је на врху Београђанке водио Капетан Драган. Он би улетео у велику салу по чијим ободима смо били размештени тако да је иза екрана пуцао поглед на престоницу, и дао задатак: „Данас нам је тема: Си-ен-ен лаже”. Набројао би пар примера и одјурио даље. Није било потребе за великим објашњавањем, довољно је било живети у Србији. Оно што смо проживљавали сведочили смо преко мејла и чета – друштвене мреже тада нису постојале. Портпарол НАТО-а Џејми Шеј касније ће лично признати да смо победили у медијском рату.

Те године сам се и крстио.

НАТО демократија

Либерал-прогресивизам је у Србију уведен НАТО бомбама. Пројекат су спровели демократа Бил Клинтон, лабуриста Тони Блер, шездесетосмаши Хавијер Солана, Јошка Фишер, Бернар Кушнер и Клаус Рајнхарт. Бивши избегавачи војне обавезе и антиратни активисти измислили су нешто ново, прогресивно: хуманитарни рат.

Одмах након уласка НАТО снага на Косово и Метохију почело је „ослобађање” тог дела Србије од Србије. Преко 200.000 Срба је прогнано. Хиљаде их је убијено, отето, нестало. Стотине их је живо раскомадано ради трговине органима. Мученичком смрћу пострадала су и двојица монаха, Харитон и Стефан. Двојица радника, Жарко и Славко, пали су као прве жртве немачких војника у некој страниј земљи након Хитлера. Цркве, манастири и бор цара Душана, који су на Косову стајали пре ЕУ и пре САД и пре открића Америке, који су прегрмели векове турског ропства, били су срушени и спаљени у првих неколико месеци атлантског либерализма.

Почела је окупација.

У остатку државе, следеће године, на 5. октобар, извршена је смена власти и започете су евроатлантске реформе. Одмах те ноћи, угашен је вечни пламен који је на Ушћу чувао успомену на бомбардовање. Затим су затворене домаће банке и замењене страним. Предузећа су затворена и замењена страним у приватизацији. Народни музеј, Народна библиотека и Музеј савремене уметности затворени су због реновирања и замењени ријалитијима. Болоњска реформа, једина коју сам посматрао изблиза, срозала је критеријуме и направила дар-мар у високом школству. Судије су отпуштане па постављане испочетка. Медије су покуповали странци. У овом тренутку, велики део држи група ККР на чијем челу се налази амерички генерал и бивши шеф ЦИА Дејвид Петреус.

А наши генерали? Они су пензионисани или принуђени да подносе рапорт о борбеној готовости НАТО-у. Остали су похапшени и испоручени Хагу уз јек гусала: „И то оне генерале своју земљу што бранише, па ко ће је после овог кад затреба бранит више?”

И вапај гусала биће ућуткиван. Министар Вук Драшковић обуставиће научни пројекат прикупљања епских песама, јер, замисли, нису политички коректне. И Турци би зауставили Вука и Вишњића, само да смо их питали. Али Србија се тада ослобађала а сада је тонула назад у ропство. Сувереност је незадрживо клизила у руке странаца.

Вучићева владавина је врхунац – односно дно – НАТО демократије. Након 15 година, коначно смо прихватили неприхватљиво и потписали ултиматум какав смо одбили у Рамбујеу. По најновијем споразуму НСПО, НАТО у нашој земљи не плаћа царине ни порезе, не одговара пред законом и има потпуну слободу кретања, приступа информацијама и коришћења објеката и инфраструктуре. Другим речима, могу да раде шта хоће.

Тиме је постигнут идеал либерал-прогресивизма: неограничена слобода. Али само за њих. Ти не можеш да не платиш порез и царину, зар не? Не можеш да упаднеш у државну установу и кажеш: „Ово је моја канцеларија”. Не можеш да извршимо злочин а да не будеш кажњен.

На Косову окупација, у остатку Србије капитулација. На Косову манастире руше, у Србији их потапају. На Косову секу Душанов бор, у Шумадији записни храст. Вучић је изричит:

– Србија мора да се модернизује, да се реформише. Треба да се ослободимо паланачког духа, који каже хоћу храст од шест векова, а не аутопут. Е па, ја хоћу аутопут!

Чак и Душко Дугоушко се изборио да аутопут заобиђе његову рупу: „Упамтите, светост дома мора бити сачувана по сваку цену!” Али наше светиње морају бити посечене. Такав је пројекат: корен ишчупати, сећање избрисати, трајање прекинути, усправно сравнити, кичму поломити.

Народ је сломљен. Доведен је до тога да НАТО тенкове сматра нормалним а отпор немогућим. Они на нас могу да бацају бомбе на нашу државу, а ми не можемо да бацимо бомбу на неки од њихових конвоја или база у нашој држави. То би био тероризам. Агресија

се наставља „прикривеним операцијама” на нашем срцу и уму све док прихватљиво и неприхватљиво не замене места.

У напредњачкој Тајној конвенцији из 1881. писало је „Србија неће никако трпети политичка, верска или друга сплеткарења... против Аустро-Угарске”. У ултиматуму из 1914. Србија се обавезује „Да забрани сваку публикацију, којом се изазива мржња и презрење Монархије”, па и „Да избаци без одлагања из јавне наставе у Србији... све оно што би могло да послужи стварању пропаганде против Аустро-Угарске”. У ИПАП споразуму из 2015. Република Србија се обавезала да спроведе „активну и свеобухватну информативну кампању о користима сарадње са НАТО-ом”.

И данас је забрањено говорити против окупатора. Како другачије објаснити да је 80 посто народа против НАТО, а државни „врх” и „народна” Скупштина за? То се зове НАТО демократија: потпуна слобода за НАТО и потпуна неслобода за *демос*.

Шта је евроатлантизам?

Океан. Равна бескрајна течност која се непрестано меша и мења. На модрој пучини човек не живи, само пролази. Ту нема корена, темеља ни граница. Нема домаћина. Само трговци, мигранти и војници НАТО-а на носачима авиона.

НАТО није случајно „атлантски”. Безобални либерал-прогресизам је идеологија океанске империје, а НАТО је њена војска.

Океанизам, или таласократија, јесте геополитички термин. Његова престоница је вековима био Лондон. Данас је улогу океанистичке империје парадоксално преузела нација рођена у борби против ње. Америчка револуција је почела јуришом на британске трговачке бродове и бацањем робе у Атлантик.

Симболика Бостонске чајанке повезује америчко слободарство се српским. Наши преци су уместо океана имали друмове, симболе једне друге империје и њеног „либерализма и прогреса”. Хајдук живи на планини, „гледајући доље на друмове, куд пролазе Турци и трговци.” С једне стране, домаћи борац за слободу, с друге, страни господар и трговац. „Море марко не ори друмова! Море Турци не газ’те орања!” С једне стране, стварни радник и плодна земља, с друге, зулумћари у сталном покрету. Кад Вишњић пророкује слободу: „друмови ће пожељети Турака, а Турака нигде бити неће”, то је као кад бисмо ми данас рекли: Океан ће пожељети НАТО-а, а НАТО-а нигде бити неће.

С колико мудрости је народни певач бесмртним сликама описао разлику наше и њихове идеологије. Разлику коју су јасно показали Владимир Путин и Барак Обама у својим излагањима пред Уједињеним нацијама 2014. године. Обаму је изазивање хаоса у Северној Африци и на Блиском истоку само учврстило у вери у либерално-прогресивну догму: „не можемо гледати уназад”. Путин је стајао с две ноге на земљи: „Уместо победе демократије и напретка, добили смо насиље, сиромаштво и пропаст друштва. Нико ни најмање не брине о људским правима, укључујући право на живот. Схватате ли сада шта сте учинили?”

Вы хоть понимаете теперь, чего вы натворили?

Континенталисти морају да буду реални. Они ће и сутра бити ту где су били вековима. Ако потроше, неће имати. Не могу да оду преко океана и узму туђе. На континенту који деле с другима не могу да се праве да су сами и једини.

Океанисти верују у експанзију. Континенталисти у старање и стварање. Океанисти у глобалну империју, континенталисти у мултиполарни свет.

Европска унија је напустила континенталистичку визију и прешла на океанистичку. Уместо осовине Париз-Берлин-Москва, формирана је осовина Брисел-Лондон-Вашингтон. Уместо федерације независних нација, извршена је предаја националних суверенитета наднационалној и над-демократској влади.

Евроатлантске интеграције подразумевају дезинтеграцију суверенитета. А у случају Србије, и отворену капитулацију и окупацију.

Један посто

Ове 2016. године, човечанство је достигло рекордну неједнакост. Један посто најбогатијих поседује исту количину богатства као осталих 99%.

Ко су тих један посто? Некада смо знали, више не. Издвојили су се и лебде негде изнад нас, као онај врх пирамиде на доларској новчаници.

Један од ретких видљивих је Ђерђ Сорош, друштвено хиперактивни америчко-мађарско-јеврејски милијардер. Недавно је овако бранио вредности и принципе на којима је заснована Европска унија: „Орбан их напада изнутра; Путин споља. Обојица покушавају да преокрену подређивање националног суверенитета наднационалном европском поретку”.

То би укратко била битка која се води за наш свет. С једне стране суверенисти иза којих стоје милиони гласача, с друге либерал-прогресивци иза којих стоје милиони долара.

Сорошев „Фонд за отворено друштво” стајао је иза свих реформи у Србији. Уз његову и Рокфелерову помоћ, НВО су згрнуле богатство заступајући стране интересе. „Невладине” страних влада, „непрофитне” пуне долара.

Лого фонда – чувена спирала – након петог октобра постао је један од најчешћих симбола у Србији, тик уз крст и двоглавог орла. Требало је да симболише отвореност, напредак, реформе и евроатлантске интеграције. Остаће упамћен по затварању предузећа, установа и радних места, спирали пропадања, расформирања и дезинтеграције друштва.

Набасао сам тих дана на седиште Фонда у Београду. Зградурина с надзорним камерама била је затворена гвозденом капијом на каквој би јој сваки затвор позавидео. Гуру отвореног друштва Карл Попер упозоравао је апокалиптичним језиком: „Ако проширимо неограничену толеранцију чак и на нетолерантне, ако нисмо спремни да бранимо толерантно друштво од *најезде нетолерантних*, тада ће толерантни бити уништени и толеранција с њима.” Баш лепо. Само, ко је овде нетолерантан?

Сва прича о отвореном друштву престаје на гвозденој капији која њих један посто дели од нас деведесет девет посто. Да смо капи воде, била би потребна велика брана да их не преплавимо. Пошто смо људи, потребна је тотална контрола.

Смањење светске популације, националних суверенитета, личне приватности; јачање наднационалних и наддемократских структура; неограничено ширење тржишта, електронског праћења и политичке коректности јесу мере којима се јаз одржава и продубљује. Ми постајемо све слабији а они све јачи. Наше владе су све моћније према нама и све немоћније према њима. Грађани се претварају у тоталне дебиле („дебил” значи слаб), с Кока-Колом у венама, Мек Доналдсом у стомаку и Великим Братом у глави.

Циљ је да нас претворе у грађане који не постављају питања, потрошаче који купују било шта, радну снагу која ради за било какву плату. Транснационалне корпорације диктирају понуду без обзира на потражњу, приватна банка Фед наштампава доларе без златне подлоге, берзе неконтролисано шпекулишу „деривативима”, медији праве звезде од ништарија, политичари владају без обзира на програм по којем су изабрани. Погледајмо истини у очи: нас деведесет девет посто не пита се ни за шта.

Либерално-прогресивна неограниченост је ограничена на оних један посто.

ВРЕМЕ ЛАЖИ

Беба је спасена

„Слетети у Београд” упркос здравом разуму, све гушћој магли и све празнијем резервоару. Наређење је стигло с врха. Хеликоптер је морао пасти.

Док се челична грдосија котрљала и одскакала по земљи и дробила посаду – шест спасилаца и бебу стару пет дана – у свим медијима је већ писало: „Беба спасена”. Министри одбране и здравља, Гашић и Лончар, већ су побрали све похвале: „Свака част!” Те кобне ноћи, читава Србија била је информисана да је Лончар лично дочекао бебу, као ономад супермен Вучић, када је примио дете на руке и лично га избавио из снежних намета. Такве вести су сутрадан освануле на свим киосцима.

Али беба није спасена. Беба је убијена.

Вучићево доба је време лажи. И то не било какве, већ лажи која је сасвим супротна истини. Постоје и лажи прећуткивања, додавања, мењања. Ово су тоталне *противистине*. Онакве какве је наш народ навикао да слуша од окупаторске империје: „Нико крупно ка Турчин не лаже”.

И данас лаж и превара долазе од империје. Од кога другог би наше марионете научиле да убијање зову спасавањем, ако не од окупатора-ослободилаца из НАТО-а?

НАТО демократија је смрт демократије. Отвореност за један посто је смрт отворености. Либерал-прогресивизам је Србима донео регресију у ропство. Какви антиподи: уместо прогреса регресија, уместо либерализма ропство. Свет наопачке.

Када је Скупштина наврат-нанос усвојила НСПО, који је садржао отворену капитулацију и слом суверенитета, Вучић је пожурио да изјави „НАТО нам је потребан као савезник да штити и чува Србе”. Придружио се Ивица Дачић: „одбијање сарадње са НАТО-ом је издаја националних интереса”.

Шта је издаја, и како НАТО чува Србе, подсетили смо се на сам дан потписивања споразума, када је двоје Срба погинуло у америчком бомбардовању.

Није реткост да демократски Запад прегази своје вредности зарад својих интереса. САД су одбраниле Црвене Кмере у Скупштини УН након што су ови побили два милиона сопствених грађана. Ипак нису отишли тако далеко да тај масакр прогласе борбом за демократију и људска права. То је учињено тек у бомбардовању Југославије.

Свака окупација је смрт принципа јер окупатор безобзирно ради само за своје интересе. Ова окупација је посебна јер су интереси дијаметрално супротни декларисаним вредностима. Они који живе западне вредности немају подршку Запада, и обратно.

Не држите вере у туђина

Нису рекли „побићемо вас”, већ да се окупимо ради контроле докумената и пописа. Послушали смо, јер били су власт.

Постројили су нас и повели. Послушали смо, јер били су власт.

Смркавало се. На уласку у шуму, почели су да нас везују жицом. Тада смо почели да сумњамо. Један се бунио, ућуткали су га кундаком.

Одједном смо се зауставили, али само први у поворци могао је да види где смо стигли. Ужаснут, стајао је на ивици јаме, и загледан у црно гротло није ни видео будак који га је распалио у потиљак. Падао је и жицом вукао другог, па трећег и пре него што је ико могао да схвати шта се дешава читава колона се брзином филмске траке сјурила на дно јаме уз језив фијук. До последњег тренутка нисам желео, нисам могао да верујем шта ће се догодити. Све док ми жица није тргла руке незадрживом силином. А онда је било касно.

Док смо издисали у мукама, с површине је одзвањао њихов задовољни смех. Силазили су у села да нам покољу незаштићене породице.

На крају су нас стварно све пописали. У извештају је стајало: „16 усташа крампом и сјекиром поубијало 635 гркоисточњака мушкараца, жена и дјеце”.

Две ствари ми је само жао. Моје деце. И што се нисам борио.

Као народ који је прошао три масовна истребљења у двадесетом веку, морали бисмо бити опрезнији. Лампица за тоталитаризам би морала брже да се пали. Уместо тога, ево нас опет на ивици провалије везаних руку. И опет се надамо да ће се добро завршити.

Докле ћемо наседати на исту превару?

Сви наши владари у последњих четврт века понављали су исту грешку. Веровали су у уступке. Сваком је требало по неколико година да схвати да уступцима нема краја, да не воде нигде, да не добијамо ништа, само губимо. На крају би престали са уступцима и то би био и њихов крај. Били би смењени и циклус би кретао испочетка.

За Милошевића је преломни тренутак био када је Холбруку пружио празан папир и рекао: „Напиши шта треба да испунимо па да нас пустите на миру”. Холбрук је одговорио: „Ниси разумео. Не функционише то тако. Ви морате увек да испуните шта год ми тражимо” (препричавам препричано). Милошевићев последњи говор пред пети октобар био је суверенистички и пророчки.

И Ђинђић је у последњим говорима изнео основе суверенизма. На питање како ће реаговати ако међународна заједница одлучи да је Косово de facto постало независно, одговорио је: „Ми то нећемо прихватити.” Пет дана касније је убијен. Од тада до данас више нико није изговорио „Ми то нећемо прихватити.”

Сећам се и покислог Коштунице како даје изјаву са Соланом након што су отказани преговори са ЕУ и отцепљена Црна Гора. Упркос свим оним изречењима, за која је након петог октобра чврсто обећао: „ниједан грађанин Србије неће бити изручен Хагу”.

Мислили смо да је Тадић најснисходљивији, а лично ми је причао како је рекао „не” Ангели Меркел и како никада не би пристао на Вучићеве уступке. У Америчкој амбасади су га због тога звали non delivery boy (игра речима између „потрчко” и „неиспуњавање”). Зато су га и одбацили као искоришћени тоалет папир. Његов пораз на изборима, и победу напредњака, прогласили су Барозо и Ван Ромпеј из Брисела сатима пре затварања бирачких места. Да се зна ко бира.

Вучић је последњи стадијум. Садисти су коначно нашли савршеног мазохисту, који ће се понижавати страшно, без задршке. Који ће давати више него што траже, пре него што затраже, са ишчашеним и искреним задовољством.

Вучић не пропушта ниједну прилику да увреди свој народ и похвали странце (такозвани „положај бициклисте” – клањаш се онима изнад и газиш оне испод).

– Никакав компромис нећу и не пада ми на памет да правим, Србија мора да чува пријатељства. Пре ћу отићи из владе него да кварим пријатељство са Немачком. Бићемо увек лојални пријатељи Немачкој.

Као папагај. Када смо победили Немице у кошарци, на честитку Ангеле Меркел је одговорио „Почели смо и ми да добијамо ту врсту немачког духа”. Значи, кад Срби победе Немце, то је само зато што постају као Немци! Чекај мало, ко је овде светска сила у кошарци? Канцеларка мора да је црвенела од његове срамоте, као Хабзбурговци пред краљем Миланом 130 година раније, у она претходна напредњачка времена.

Занимљив је случај кнеза Алексе Ненадовића, прве жртве Сече кнезова. Дахије су га позвале у лов али му нису рекле да је он ловина. Пре него што су му одрубили главу стигао је да нам завешта ове речи: „Ти не држи вјере у Турцима”. Кнеза Алексу у својим *Мемоарима*, том драгоценом увиду у праву српску елиту, синовском љубављу описује Прота Матеја, те приповеда како га је преварила и друга империја, оставивши своје српске савезнике на цедилу. Тада је говорио: „Да више никад, ко је Србин, не верује Немцу”. Поруку да се ослањамо само на себе овај великан је запечатио крвљу и положио у темељ слободе. Као Хајдук Вељко, прекинут топовским ударом на бедемима Неготина, оно своје последње „Држ!”, из којег је изникла држава.

Поруку је послушао Црни Ђорђе и побио турску чету која му је дошла на кућу.

А конвертити? Они који окупаторе не дочекују сабљом и куршумима, већ хлебом и сољу? За њих је био резервисан посебан третман. Покрштеним Србима усташки кољачи су говорили: „Вас ћемо последње убити”.

Како сам упознао Вучића

Време је да објасним шта траже ови аутобиографски делови у политичком есеју: да подсетите да иза речи и бројки стоје живи људи. Политичари и аналитичари то пречесто заборављају. Овај сукоб је пре свега сукоб различитих људи, личности, судбина. Што би владика Раде рекао: „У један котâ да их свариш не би им се чорба смијешала.”

Ботови ме питају имам ли нешто лично против Вучића. Личније од уништавања моје земље? Имам.

Вучића сам упознао 2010. године да бих му представио пројекат „Радна етика у Србији”. Након четири године ентузијазма наш Центар за савремену едукацију више није могао да ради на о-рук, па смо на све стране покушавали да нађемо подршку. Преко патриотских мрежа смо дошли и до не толико битног политичара из не толико битне странке, али, дај шта даш.

Вучић је у кабинет ушао право из суседне сале пуне новинара. Упозорени смо да имамо тачно 15 минута. Почео сам презентацију, али након два минута домаћин ме је прекинуо и остатак састанка причао уместо нас. Радио је то веома добро. Као себе да сам слушао. Увелико је пробио 15 минута, увежбано причајући анегдоте о радној етици. Растали смо се срдечно.

На томе се завршило. Тих година смо били и остали једини који смо говорили о радној етици. Подршку нисмо нашли и пројекат се угасио.

А био је одличан. Сећам се предавања на којима бих ученике питао: „Како ћете доћи до новца?”. Да бисте се осамосталили, засновали породицу, пропутовали свет, основали бенд... Нек дигне руку ко може да рачуна на: наследство, ренту, мираз, лутрију... Највише две руке. Затим бих пребацио на слајд с три велика бела слова на црној подлози. Одговор је: рад.

У том тренутку у сали би се нешто променило. Свет... Свест... Свест младих на којима свет остаје. Као да су први пут чули да се до успеха долази радом. Око 4000 ученика је прошло кроз ту обуку.

Одмах се наметнуло питање „Да ли су Срби лењ народ”. Одлучно смо одговарали „не” и афирмисали српску радну етику. Наводили смо ненадрадивог Карађорђа и Светог Саву на чијем ордену пише „Трудом својим све придоби”; Змајев поздрав српској деци из првог Невена: „Од вас народ много чека, многи тешки рад”; Цвијића: „Принцип рада истаћи изнад свега. Уклањати сметње стваралачким људима и удружењима. Тежити да рад и стварање буду једино мерило.”; Пупина: „Ништа човека не чини тако срећним као искрено уверење да је дао све од себе.”

Оно што не ваља приписивали смо турском ропству и комунизму који су кривотворили нарав народа и изокренули је наопако. И заиста, кулук за туђина и тиранина под фијуком бича сасвим је супротан стваралачком домаћинском раду. А комунизам? Експеримент у којем је највећи нерадник пролазио исто као најбољи радник („радио не радио свира ти радио”) завршио се трком до дна: „Не могу тако мало да ме плате колико мало ја могу да радим”.

Толико сам волео свој први пројекат да сам га убацио и у докторат, у чијем предговору сам овако објаснио основну замисао: „прилагођавање постојећег система вредности је одрживије од изградње новог или увоза туђег.” За нас је промена менталитета значила повратак себи. Не промена свести, већ освешћивање.

А онда је Вучић преузео пројекат који је пустио да пропадне и окренуо га наглавачке. Уместо српске радне етике промовисао је протестантску. Прогласио је да су Лутер, Вебер и Пико дела Мирандола „једина прошлост која нам је потребна.” Уместо повратка власничког принципа залагао се за стране газде. Омаловажавао је српске раднике и величао странце. За њега је промена менталитета значила порицање себе.

Не помињем колики је рад стајао иза нашег пројекта, јер радник не иде околу да прича колико ради. Познавао сам многе који су радили првог јануара па никада од тога нисмо

правили новинску сензацију: „Радићу. И, следеће године, то ћу почети 1. јануара. У седам ујутру.”

Тако може да говори само неко ко је одмах након факултета постао генерални секретар странке и на том положају провео 14 година. Док сам ја давао испите с десеткама и одлазио напоље да перем суђе, кола и кереће кавезе по 16 сати дневно, његов посао је био да не ради апсолутно ништа (сведочанство високог функционера СРС). Са изузетком односа с јавношћу. Њих је апсолвирао.

Зато је данас читава Србија ријалити. То је лични печат човека који је води. Управљање државом се свело на PR. Хеликоптери падају због селфија. На челу полиције, лажни доктор звани „Слина” и његова згодна секретарица хапсе праве докторе због објава на Фејсбуку.

„Имиц мора да ти буде hard working”, рекли су му Американци, па је урадио једино што је знао – стао пред камере и почео да понавља: „Ја много радим, ја много радим”.

Али то није рад. То је нерад. Још једна од противистина у срцу либерал-прогресивизма. Уништавање вредности рада започето у комунизму приведено је крају у новом једнопартијском систему. Сем исте плате, нерадник сада има и исте заслуге. Може на телевизији да се хвали колики је радник.

Медијски магнат Жељко Митровић сведочи: „Аца је машина која не стаје од 20 до 22 сата дневно”. Веља Илић каже „Вучић је добар премијер: ради, трчи, бори се”. Сервирају нам радну етику конц-логора, у којем мораш да трчиш као мува без главе да те луди управник не би стрељао. Али трчиш без циља. Као на усташком Пагу и комунистичком Голом отоку где смо гурали камен у круг, као Сизиф.

За то време, у стварној Србији још увек има радника који знају да је радна етика нераскидиво повезана с личном слободом и одговорношћу, власништвом и стваралаштвом. Још увек има домаћина који познају рад у душу. А душа рада је дело. Погледајте Вучићева дела. Не шта „ће радити”, не „колико ради”, не шта „је радио”, већ шта је урадио.

Дабоме да је лично. Не зато што је узео моју тему, већ што је поништио принцип у који верујем, по којем живим. После Вучића, ако не дође до промена, 100 година нећемо смети да говоримо о радној етици у Србији. Толико ју је обесмислио и огадио народу.

Дај ми тачку гледишта и померићу твој свет

Дај ми тачку ослонца и померићу свет, рекао је Архимед. Исто правило би требало увести и у друштвене науке: дај ми тачку гледишта и променићу твој поглед на свет. Шта је врх, шта је дно, шта напредно, шта назадно, зависи искључиво од тачке гледишта.

Да ли се некад запиташ колико је твоја тачка гледишта заправо твоја?

Велики део ставова су у ствари друштвене конвенције, али то је природно, да човек као биће заједнице поседује спој *својих*, личних ставова и *наших*, заједничких. Друштвене конвенције се природно усклађују с личним ставовима, са интересима и вредностима заједнице, са здравим разумом и стварношћу.

Али шта се дешава ако неко с врха, као Краљ Милан и напредњаци 1881, тајно усвоји конвенцију диктирану споља, и *наше* ставове замени *њиховим*?

Прошло је време када су нас тирани и окупатори терали да радимо шта они хоће. Сада имамо демократију, и терају нас да хоћемо шта они хоће. Диктатори диктирају шта да мислимо. Не пушком, не бичем, не оковима, већ пропагандом, званичним верзијама и политичком коректношћу.

Да не буде забуне, старе тоталитарне мере остају на располагању за случај да пропаганда не буде довољна, али она не престаје ни тада. Тако је НАТО 1999. на нас изручио 22.000 тона бомби и преко сто милиона пропагандних летака. На оном који сам видео писало је да НАТО жели мир. Нисам могао да верујем. Ко је луд да наседне на такву лаж, и то из истих авиона који су малочас бацали бомбе? „Рат је мир” – такву противистину сам пре тога сусрео само у Орвеловој *Осамдесет четвртој*, али то је била сатира.

Искуство ме је разуверило. Више не питам ко је луд нити *Осамдесет четврту* доживљавам као сатиру. Пре као уџбеник за леволибералне океанисте. Орвелова анти-утопија зове се „Океанија”, њом влада тоталитарни социјалистички једнопартијски систем Великог Брата.

Противистине нису нуспојава, већ основни принцип пропаганде: наше ставове треба заменити њиховим баш зато што су супротни.

Директор вашингтонске ПР агенције „Радер и Фин” Џејмс Харф почетком деведесетих се хвалио како је преокренуо улоге на Балкану и од Срба направио лоше момке а од својих муштерија добре. Тако смо од жртава геноцида проглашени за починиоце геноцида. Данас српска јавност оплакује сребреничке муслимане а нема ни сузу за њихове српске жртве. Ни за било какве српске жртве. Јасеновац не само да је заборављен, он је избрисан. Немамо ниједан меморијални центар, институт. Основао сам организацију која је 2011. изборила прво извињење неког светског медија Србима, управо због прећуткивања српских жртава Јасеновца, али нисмо нашли подршку да наставимо рад.

Замена нашег њиховим подсећа на испирање мозга. Као кад је Б92 на дан проглашења независности Косова ћутала о томе, а говорила о Србима који краду патике. Као кад је бивша Телевизија Нови Сад на годишњицу бомбардовања у којем је и сама срушена – и то на светски дан слободе медија – ћутала о том бомбардовању, а говорила о гранатирању Сарајева.

Погледајте ставове које нам намећу. Кад ћирилица изумире, проблем је ћирилица а решење још латинице. Кад Срби страдају од НАТО-а, проблем су Срби, а решење још НАТО-а. Кад Срби умиру од беле куге, проблем је хомофобија, а решење још геј парада. Кад Европљани гину од исламиста, проблем је исламофобија, а решење још Ислама.

На удару *полиције мисли* не налазе се само уверења о којима би се могло расправљати, већ и проверене научне истине. Лезбијске НВО захтевају да се из школских уџбеника избаце чињенице попут „објект сексуалног нагона је по правилу јединка супротног пола”. НАТО лобисти нас убеђују, насупрот законима физике, да осиромашени уранијум није радиоактиван. Статистике које не одговарају догми, попут националности силоватеља Немица у Келну или Британки у Ротерему, боље да не показујеш. Више им није довољно што родољубље зову „фашизам”. Биологија, физика и математика су фашизам.

То је *новоговор*, још један изум Орвелове Океаније. Званични језик који настаје мењањем природног језика у правцу потпуне политичке коректности. Ево пар примера из српско-новоговорског речника, прво иде наша реч, па њихова:

расформирати – реформирати
неистомишљеник – фашиста
спољни дуг – страна помоћ
страни газда – страни инвеститор
окупатор – наш пријатељ
курва – старлета

Српски *новоговор* има и своју граматику, па се после реченице „Ја сам Србин” обавезно користи везник „али”. Има прописане спојеве речи, па „породично” може бити само насиље или паковање. Има речи које су избрисане, као што су издајник и јунак, и оних које се намећу свуда, као што су фашиста и реформе. По једна да замени све негативне и све позитивне. „Реформиран дан!” – тако ћемо се поздрављати у врлом новом свету.

Одабир није увек логичан. Тако се на пример у име поштовања Цигана забрањује реч Циганин. Да педер има *прајд* ваљда би био педерчина – као што је велики Србин Србенда, а прави мушкарац мушкарчина? Уместо тога, и реч педер је забрањена и замењена *новоговором* геј („весео”). Смеш да будеш али не смеш да кажеш.

Бришу речи, бришу идеје, бришу свест. И уписују нешто друго. То објашњава и зашто народ не реагује на превару. Како да реагује када су речи издаја и превара повучене из оптицаја? Можемо сви да понављамо за Вучићем рефрен испраних мозгова: „Не пада ми на памет”.

Ипак, мислим да се најдаље отишло у манипулацији поверењем и сумњом. Пример је недавни закон који уводи обавезну вакцинацију, а за родитеље које одбију предвиђа казну од 150.000 динара, а затим и одузимање деце. Држава одузима децу – то нисмо видели још од Турака и усташа.

Наши представници не представљају нас. Представљају њих. Оних један посто. Кад се потписује Бриселски споразум с Приштином то су Брисел и Приштина, кад се потписује споразум са НАТО, то је НАТО, кад се гласа о вакцинацији, то су транснационалне фармацеутске корпорације које на вакцинама зарађују. „Свако дете мора бити вакцинисано” па ко жив ко мртав.

Дакле, да резимирамо лекције које смо научили у последњих 16 година: наши представници нису наши, наше Косово није наше, наша баштина и ресурси нису наши, наше банке и фирме нису наше, наше плате и пензије нису наше, наше вене нису наше и наша деца нису наша.

Па добро сад, пичка му материна, шта је онда наше? – рекао би краљев капетан Лука Ђурашковић. Је ли бар наша тачка гледишта, у нашој глави, наша?

Тестирај се. Да ли поводом вакцинације сумњаш у своје или у њихове? Многи су једини проблем видели у непослушним родитељима: „Они су извор заразе, изолујте их! Они су затуцани, натерајте их!” Други су проблем видели у закону и корпорацијама: „Јесу ли они толико савршени да одлучују уместо нас? Толико силни да нам одузимају децу?” Они који говоре да ће вакцинација поморити човечанство проглашени су лудима, а они који то исто говоре за невакцинацију су мудри?

Покорити непокорне Србе је незахвалан задатак чак и за империју. Већ две смо срушили. Али овај покушај им је најбољи до сада. Избриши сумњу у окупатора и утуви народу сумњу у себе. Развијај до крајности неслогу, критизерство, завист („да комшији цркне крава”) и ону црту менталитета на коју су упозоравали Ђорђе Натошевић и Стеван Сремац – „Србин, када хоће да се покаже објективан он пређе на противничку страну”. Самопорицање и самомржњу надувај до размера Јасеновачког синдрома, српске, теже верзије Стокхолмског: кад народ усвоји гледиште непријатеља.

„Ја сам Србин, али...” Свако од нас је на оптуженичкој клупи и осећа подсвесну потребу да се правда. Тако су нас форматирани. Раја је крива што је жива. Антисрпски непријатељи

нас толико држе у шаџи да смо и сами почели да изједначавамо српство са свим најгорим. Као да никада нисмо изашли из конц-логора.

Завађени, разједињени, слепо поверљиви према њима и болесно неверљиви према себи, нисмо у стању да пружимо никакав организован отпор. Два Србина не могу да се окупе јер први не верује другом, камоли трећи да их поведе. Свако поверење и ауторитет су систематски уништени корупцијом која се диктира с врха, а затим докрајчени причама како су сви корумпирани – које се диктирају са истог тог врха! Испада да у нас деведесет девет посто нема нико поштен а у њих један посто нико непоштен. Тотална лоботомија. Новинари играју улогу дресираних паса: немо посматрају док газда говори „к нози”, кидишу кад заповеди „држ га”. Медији не информишу, већ дезинформишу. Конформистичка интелигенција клима главом. Овакво стање је сан снова за врх који има задатак да милионе држи под контролом и ноћна мора за милионе који вапију за слободом.

Наша тачка гледишта се окренула супротно од оне коју нам је завештао Алекса Ненадовић. Гледиште „не држи вере у туђина” одвело нас је у слободу, гледиште „не веруј свом народу” враћа нас у ропство.

Расизам за српске жртве Сребренице

У наставку преносим чланак који сам објавио у Вечерњим новостима на 20. годишњицу „Масакра у Сребреници”. У њему сам прихватио политички коректни наратив и говорио само о жртвама Сребренице. И то је било сасвим довољно да се посред политичке коректности укаже провалија лицемерја.

Шта би рекле српске жртве Сребренице, данас кад читав свет говори о жртвама Сребренице – а о њима ћути? Шта би рекао Видоје Лазић, разапет на крст, шта би рекла Димитрић Милева, исечена на комаде, шта би рекао Радо Кукољ, испечен на ражњу?

Шта би рекао једанаестогодишњи Слободан Стојановић, зверски мучен и убијен када је отрчао иза непријатељских линија да спасе љубимца: „Тата, остао ми Леси на ланцу”?

Од маја 1992. до фебруара 1993, српско становништво на подручју општине Сребреница дословно је десетковано. Од 9390 Срба остало их је 860, од 59 српских села, 55 је етнички очишћено.

Срби су град напустили након убиства српског челника Горана Зекића. Ретки који су остали су убијани, попут непокретне Загорке Зекић. Заробљени Срби довођени су у Сребреницу и Поточаре у логоре, где се многим губи сваки траг.

Уз повике „Алаху екбер”, сребренички цихадисти су походе на околна српска насеља изводили на велике хришћанске празнике. Страдало је више од 3.000 Срба, од којих су многи свирепо мучени, укључујући жене, децу и старе.

За ове жртве нема резолуција, манифестација ни меморијалних центара. Нема ни пресуда. За 23 године ниједан убица српских жртава Сребренице није приведен правди. Хашки суд је ослободио Насера Орића, а Тужилаштво и Суд БиХ нису процесуирали нити једног починиоца.

Неравноправност је преблага реч. Не добијају српске жртве мање поштовања. Оне не добијају апсолутно никакво поштовање. Пре три године, потомци су обележили 20 година од страдања Срба у Сребреници. Комеморација је у свету игнорисана а у Србији исмејана. Агенција Бета назвала ју је срамотом и увредом а таблоид „Блиц” фештом.

Ове године обележава се 20 година од страдања муслимана у Сребреници. Њихову комеморацију нико неће исмевати, још мање игнорисати.

По чему су српске жртве Сребренице толико различите? Срби су страдали на почетку рата а муслимани на крају; Срби током више месеци а муслимани током десет дана; Срби наводе 3.000 жртава а муслимани 8.000; Срби су касапљени а муслимани нису; Српске жене су страдале а муслиманске нису...

Ниједна разлика није довољан разлог за дискриминацију жртава страдалих у истом рату, на истом месту. Брисање Срба из жртава Сребренице је расизам, по којем Срби немају права као други људи, а њихове жртве мање вреде.

Расизам баца сенку сумње на сав активизам везан за Сребреницу. Расисте ћете препознати по томе што говоре о жртвама Сребренице, а мисле искључиво на муслиманске жртве. Британска резолуција о Сребреници је расистичка, јер не поштује све жртве без разлике.

Пример таквог активизма је Насер Орић, који Поточаре и даље доживљава као свој штаб, само је борбу против Срба заменио борбом против геноцида.

Не може се у исто време бити борац против геноцида и антисрпски расиста. Антисрбизам је основни узрочник геноцида на овим просторима. Срби су били најбројније жртве геноцида у овом делу нацистичке Европе, и једини су народ који је након геноцида поново доживео масовна истребљења.

Драго Митровић из Подравања код Сребренице као дечак је чудом преживео усташко клање. Пола века касније, дуж старих ожиљака на врату, потомак крвника му је одрубисао главу: „Преживео си 1941, сада сигурно нећеш!” Клање га је затекло неспремног и први и други пут, као што би затекло и нас.

Превенција геноцида је реална потреба српског народа. Наше очеве и оце убијали су само зато што су били Срби. Морамо прекинути низ да бисмо заштитили своју децу.

Нема превенције геноцида док свет усваја расистичке резолуције. Нема превенције геноцида док српски медији исмевају српске жртве.

Морамо рећи: никад више! Култура сећања на жртве и борба против антисрбизма су национални приоритети. Очување Републике Српске, која је једино српско „никад више”, од пресудног је значаја. Изнад свега, злочини над Србима не смеју остати некажњени.

Масакриране, лишене правде, заборављене и исмејане, српске жртве Сребренице нас данас упозоравају: немојте завршити као ми.

Маске падају

НАТО је за време бомбардовања бацио милион и по летака с називом „Србија на прекретници”. С једне стране је стајао црно-бели приказ разарања НАТО-а, с друге жуто-плава застава Европске уније. На полеђини је писало: „ЕУропа или смрт”.

Шалим се. Није то писало, већ „Избор је ваш”. И још: „Где ви видите себе и своју земљу за годину дана, за пет година?”

Тада нико није видео да ће наша земља за годину дана добити евроатлантску власт, затим беспоговорно испунити све услове, све испоручити Хагу, све потписати – и Рамбује и Републику Косово – па опет ни за 17 година неће бити примљена у ЕУ, него ће јој и даље испостављати услове... Да је тада неко рекао тачно шта ће се догодити, помислили бисмо да је јео бунике.

Слепо веровање у обећања довело нас је дотле да студенти Факултета политичких наука – будућа политичка елита – устају и тапшу као дресиране фоке кад у салу уђе генерални секретар НАТО-а. Довело нас је дотле да се народ учлањује у напредњаке, ботује за напредњаке, гласа за напредњаке и све то за сендвич. И обећање.

А када ће обећања бити испуњена?

Постоји једна добра страна овог времена преваре, у којем реч не значи ништа а обећања постоје да се крше. Криза има смисао. Старогрчка реч *крисис* значи „суд”. Док траје суђење, преварант и преварени, злочинац и жртва, сведоче равноправно. Лаж и истина имају иста права. Али на крају пада судијски чекић и свако добија правду коју заслужије.

Падају бомбе, пада хеликоптер, пада судијски чекић, падају маске.

Маска људских права је пала кад су НАТО бомбе удариле нашу децу; маска слободе медија, када су срушиле нашу телевизију на дан слободе медија. Маска хуманости пала је с међународних хуманитараца када су бањалучким бебама ускратили кисеоник; када се Бернар Кушнер грохотом насмејао на Жуту кућу. Маска Друге Србије „која се не мири са злочиним” (Радомир Константиновић) пала је прогласом, објављеним у гласилу Хелсиншког одбора за људска права, да убиство стотина српских цивила у „Олуји” није злочин.

Превари је одзвонило. Људи више не верују. Оно што је раније знао само мали број непосредних сведока и темељних истраживача сада постаје очигледно свима.

Отац сексуалне револуције Алфред Кинси изградио је њене темеље на силовањима стотина деце, почевши од петомесечне бебе. Отац родне теорије Џон Мани је своје прво заморче, трагично кастрираног дечака, одвео у смрт терајући га да постане девојчица. Први велики посао оца РР Ајвија Лија било је прање крви с Рокфелерових руку након највећег масакра радника у историји САД. Међу рударима је било доста Грка и Срба, штрајк је и водио Грк Луис Тикас. Владине и Рокфелерове трупе нападе су њихов логор Ладлоу на Васкрсни понедељак 1914, дан након што су православци прославили најрадоснији празник. Иза себе су оставили 18 жртава, углавном жена и деце. РР се није постарао за правду, већ да Рокфелер добро изгледа.

Ти не мораш све то знати да би осећао, у срцу, у стомаку, да РР лаже, да је родна теорија сулуда, да је сексуална револуција отишла предалеко.

„Што се грбо роди вријеме не исправи” написао је Валтазар Богишић. Лаж неће постати истина, демократија која се уводи бомбама неће прерасти у владавину народа.

Либерал-прогресивизам гарантује да је слободни пад трајно и сигурно решење, да слободно закорачимо преко врха и препустимо се. Срећан је онај који не чека да тресне о дно да би прозрео превару.

Врх је дно, ропство је слобода

Маске падају с противистина у самом срцу либерал-прогресивизма.

И мала деца знају како изгледа графикон на којем линија стреловито скаче у небо. То је икона прогреса, као „Свети Ђорђе убија аждају” у хришћанству.

Али графикон је постављен наопако. Врх је дно. Линија по све више мерила стропоштава, укључујући оно најважније, демографско. Фертилитет света (број деце по жени) рапидно опада. Просечна породица је седамдесетих година прошлог века имала четворо или петоро деце. Данас има двоје или троје. Иран је 1980. имао фертилитет 6,5. Данас је испод 2. То значи да је пао испод простог обнављања становништва: не рађа се довољно деце за замену поколења и сваки нови нараштај је мањи од претходног. Пола света има исти проблем, укључујући ЕУ, САД, Русију, Кину, Бразил, Јужну Африку, Канаду и Аустралију. Европа је на самом дну лествице, а Источна Европа је дно дна.

Извештај УН из 2015. сврстава Србију међу првих десет земаља по предвиђеном губитку становништва до 2050: биће нас чак 17 процената мање. Милион и по нас мање. Демографи су јасни: наш народ умире. То није песничка слобода, то није теорија завере, то је статистичка евиденција. Има нас све мање, имамо све мање. Пада број становника, пада територија државе, падају пензије и плате.

Француски десничари тврде да се у Европи, у одсуству замене поколења, дешава „Велика замена” европског становништва ваневропским „мигрантима”. Теза је политички крајње некоректна, а ти просуди колико је коректна у смислу тачности. Мухамед је најчешће име новорођених дечака у Лондону, Бриселу, Хагу, Ослу, Марсеју, Милану и другим градовима Европе. У ствари, без ваневропских досељеника, фертилитет Европе је још трагичнији него у статистикама.

Одапели смо стрелу у небо, сада нам пада на главу. Тако у једној реченици гласи прича прогресивизма.

А либерализам? Баш док сам писао ове редове стигла ми је пресуда из које се види сав тоталитаризам либералног једноумља у Србији. Али пресуду у корист високог функционера ДСНС не смем да коментаришем, јер је и то неко кривично дело.

Напросто мораш да мислиш њиховом главом. Ко мисли својом, њему „нема места у јавности”. Најпре ће бити линчован у медијима. Затим ће му уништавати каријеру. Ако ни онда не ућути, ућуткаће га судским одлукама. Глобе, плене, хапсе, затварају.

Либерализам, који је настао из отпора тоталитаризму и апсолутизму, постао је нови апсолутизам. Лок и Монтескје се преврћу у гробу. Исти пут је прешла и левичарска контракултура. Хипици и шездесетосмаши сада су седи старци на власти и више не воде љубав, већ рат. То је додуше хипи рат с ленокма, у име толеранције, коју је Волтер хвалио како никада није изазвала рат.

Један Немац ми рече да је њихова министарка одбране изјавила да немачки војници могу да интервенишу свуда у свету ако су угрожена права иједног хомосексуалца. Нисам успео да нађем цитат, али милитаризација хомосексуалне агенде је очигледна у спољној политици САД. По ИПАП споразуму, Србија се обавезала НАТО-у да ће унапредити положај „ЛГБТ особа”.

Мањине су се некада бориле за „не морам”, сада се боре за „мораш”. Тражили су да одбране приватност и идентитет, сада то исто одузимају већини. Упадају у наше вртиће и школе и индоктринирају нашу децу. Преднацрт закона о родној равноправности предвиђао је „тачан приказ истополне сексуално-емотивне оријентације” на свим нивоима наставе, дакле од предшколског узраста. У Чикагу деца с десет година уче о безбедном аналном сексу. У Онтарију с тринаест уче да нема два пола, већ барем шест, а аутор тог сексуалног образовања је осуђивани педофил.

Пази шта ћеш да помислиш док ово читаш! За једну погрешну мисао, или „зломисао”, како се то звало у Океанији, бићеш проглашен за хомофоба и фашисту.

Либерали су толики фолиранти. За себе толерантни, за друге тоталитарни. Говоре ти шта мораш и шта не смеш, а ти немаш право ни питање да поставиш, камоли да кажеш „не

хвала”. Од оних који преиспитују и деконструишу, постали су они који диктирају званичну верзију и политичку коректност.

Сец сец! Шетају се около с великим маказама и секу корене, везе и границе, и називају то ослобађањем. Али корене не сечеш да ослободиш, већ да почупаш. Сец сец! Бришу идентитете, јер кад нико није свој на своме, све је њихово. То зову слободним тржиштем. Сец сец! Уништавају велике заједнице – народе и државе – а мањине и индивидуе маме у саучесништво обећањима да ће бити главне: ја, сада, овде. Сец сец! Како не разумеш, мањино и индивидуо, да си следећа на реду? Сец сец!

Либерална демократија је претворена у владавину странаца над народом, мањине над већином. Суверенистичку демократију у којој још увек постоји владавина народа атлантисти сами називају „нелибералном”. Орвел је у свој уџбеник записао и ту лекцију. Други слоган Океаније гласио је: „Ропство је слобода”.

Абортус

Абортус обара маску људских права са читаве наше цивилизације. Човечанство којем су уста пуна људских и мањинских права, заштите слабих и малих и згражања над страдањем обесправљених, уједно одузима најосновније људско право најмањим и најслабијим људима.

Опет све зависи од тачке гледишта. Чак и ако су те унапред форматирани да одабереш страну, стави се бар за тренутак на место детета. Не би требало да буде тешко, јер сви смо били тако мали, на том истом месту, у утроби своје мајке.

Плуташ, безбедно, а онда твој мехур љубави изненада пробије хладно гвожђе плаћеног убице. Унајмио га је твој рођени отац, мајка је сама раширила ноге. Издао си од најближих, нико није на твојој страни. Пиарови, новинари, адвокати, лобисти и заштитници неће те заштитити. Напротив, сви навијају: „На смрт!”

Беспомоћан си док ти клештима кидају руке и ноге, док ти усисавају очи и мозак из главе. Нем си, као јагње пред оним који га коље (Исаија 53, 7). А да ниси, шта би рекао?

Мама, зашто? Мама, нисам први дах удахнуо. Мама, нисам први глас пустио. Мама, нисам ти лице видео.

Мајке које не рађају, очеви који не штите, лекари који не лече – већ убијају дете – таква завера није скована од када је изабрани народ убио Бога. Тада су нас пујдали првосвештеници, сада људскоправаша, секуларно свештенство либерал-прогресивизма.

Дошло је до замене темеља. Људска права била су заснована на вредности људског живота, жена је била одређена способношћу давања живота свом детету. По први пут у историји, превагнуло је право одузимања живота. Култура смрти је заменила културу живота. Чедоморство је постало нормално. Једва стасале малолетнице почињу љубавни живот низом абортуса, као да секу нокте. Управо нам мењају законе да о томе не би морале ни да обавесте родитеље.

Либерал-прогресивизам је религија жеље. Оног тренутка кад је жеља проглашена за бога, нежељени су отишли дођавола. То се односи на читаве групе људи: абортиране бебе (нарочито тризомичне, чије систематско истребљење највише подсећа на нацистичку еугенику), еутаназиране болеснике, „самоубијане” старе, али и читаве нације, за шта је најбољи пример управо наша. Абортирана.

Како се борити за истину

Либерал-прогресивизам је као Титаник. Непотопив. Увек веће, даље, брже.

Али северноатлантски курс је брод водио у пропаст. У хладним водама у које се упустио како би оборио још један рекорд, налетео је на лед. Док га је врх леденог брега мимоилазио на безбедној удаљености, огромни невидљиви део је испод површине немилосрдно парао труп. Док се на горњим палубама прва класа куцкала кристалним чашама, доле су пуцали другоразредни гвоздени закивци који су брод држали у једном комаду. На кристалу се није штедело, али на челику јесте.

Титаник је потонуо на свом првом путовању тако што је ударио у невидљиво, у оно испод површине, и пукао по шавовима. Драгоцен лекција с почетка „века прогреса”.

Бахати натчовек у свом хибрису потцењује невидљиво, а себе прецењује. Мисли да може да затрпа истину својим противистинама. Али истина је дубока. И човек је као ледени брег, већим делом невидљив. Наша истинољубивост и жеђ за правдом су похрањене дубоко у нама, али то не значи да не постоје. Напротив.

Долази време да се покажу. Како се борити за истину? Како стати на пут неправди?

Постоји стратегија леденог брега. Стојиш и чекаш. Ако дође до судара, знаш да си другачији, знаш да си тврд. Дочекаћеш либерал-прогресивизам са становишта која не познаје: духовности, витештва, припадања, трајања, мудрости...

Али постоји занимљивија стратегија. Овај Титаник ће потонути сам од себе. На њему је луксуз још већи а закивци још слабији, још више је „споља гладак изнутра јадац”. А шупље царство се руши изнутра.

Можеш ући право у средиште, у њихов ринг, и победити их где су најјачи. Као свети Нестор Солунски у време када је цар подигао борилиште, опасао га шумом коља, и довео свог најбољег борца да с њега баца заробљене хришћане. Нестор узе благослов од Светог Димитрија, попе се право пред страшног противника, „обори га и рину на оштра копља, где тешки цин брзо нађе смрт.” Како су престали царски прогони хришћана? Тако што је цар постао хришћанин.

Покрет за живот је најснажнији управо у САД, усред најпрогресивнијег друштва и најлибералније политике абортуса на свету (уз Кину и Канаду). Начини борбе су веома различити. Ту су они који чврсто стоје на библијском учењу и абортус осуђују као смртни грех. Ту су они који бебе спасавају тако што доктора разнесу пумпарницом а онда мирно и без кајања сачекају полицију и смртну казну.

Али постоје и они који либерале туку на њиховом терену. Праве свој PR, изазивају своје помаме у јавности (buzz) о трговини деловима абортираних беба, грамшијевски мењају културу документарцима о хорор клиникама за абортус. Неке од њих сам и лично упознао али највећи утисак је на мене оставио водећи правни ауторитет покрета Бил Саундерс. Иако хришћанин, он никада не потеже аргумент вере, већ искључиво људских права и здравља жене. Тиме либералима једним ударцем избија и мач („само религија је против абортуса”) и штит (монопол на индивидуализам и људскоправаштво).

Људска права и лично благостање у смислу здравља необориви су аргументи, али то још увек није црвена тачка у средини мете. Либерално-прогресивна идеологија се у пракси, нарочито у масмедијима и популарној култури, своди на нешто тривијалније: новац и секс. То су прави идоли религије жеље, ту треба ударити.

Да ли живиш боље од прадеде?

Хајде мало да причамо без увијања. Да ли живиш боље од својих прадеде и прабабе?

Секс? До осамнаесте су били венчани и могли да спавају како и кад су хтели.

Новац? Били су власници своје воде и своје земље, на њој су подизали своје куће и производили своју храну. Тако су могли да збрину и себе и децу и децу своје деце. Храна је имала укус а новац противвредност у злату. Нису дуговали ником ништа.

Права? Били су слободни и независни грађани слободне и независне Србије, ковачи своје судбине.

Пре него што поверујеш у обећања либерално-прогресивних продаваца магле, измери њиховим мерилима: можеш ли да сањаш оно што је прадеда имао? Редовни сексуални односи, стан, храна? Власништво, независност, слобода? Оно што је имао ситни паор: „пар јутара земље, малу кућу на крају сокака, на асталу навек хлеба, таман тол’ко кол’ко треба”?

Добро, признајем, прадеда није могао да мастурбира у купатилу уз проточну воду, централно грејање и интернет порњаву, ни да објави селфи с геј параде на Инстаграму. Али шта ће нам тај конфор и те слободе ако изгубимо оно основно, оно право?

Извињавам се ако кварим твој савршени живот или снове о њему. И мени је требало 20 година и сви успеси које сам могао да постигнем – чак сам био и власт – да бих се пробудио и схватио да сам преварен, да жена и ја немамо ни динара уштеђевине и од две професорске плате једва склапамо крај с крајем. Направили смо трошковник: највећи део новца оде хрватским тајкунима за храну, затим међународним банкарима за кредит за стан. Да овог тренутка умрем, деци не бих оставио ништа, сем овог рачунара на којем пишем (а ни то не бих имао да није било вас, о томе касније).

Осетио сам се као најслабија карика у породичном стаблу. Који од мојих предака од Адама наовамо, у мојим годинама, након две деценије рада, није успео да обезбеди кров над главом за своју породицу?

Либерал-прогресивизам је поставио економију изнад свега, изнад политике, изнад нације. Атлантисти нам упорно понављају да заборавимо историју, бомбардовање и Косово, јер то је ништа. Слободно тржиште, куповна моћ и стандард живота су све. И?

Држава је задужена, ресурси распродати, фирме затворене, производња угашена, стандард пропао, а кад се чудом укаже прилика да профитирамо извозом у Русију, евроатлантисти нам брже-боље уведу прохибицију. Ето колико брину о нашем слободном тржишту и богаћењу. Вучић као Вучић, као оне лутке што уместо кичме имају опругу па стално климају главом: „Србија неће подстицати извоз своје робе у Русију”.

Али зато подстиче стране газде, које су толико субвенционисане, толико привилеговане, наша вера у њих толико слепа, да им тепамо политички коректним новогвором „страни инвеститори”. Пази само да не побркаш стране инвеститоре, амбасадоре и окупаторе.

Они роваре и буше нашу земљу и недавно су испод Бора открили највећу жилу злата на свету. Заиста је потребан натчовечански гениј страног инвеститора да би се нашло злато усред српског рудника злата на чијем подручју смо руду вадили још у Винчанској култури, пре седам хиљада година.

Ми то више не унемо. Што би рекао Вучић, полако усвајамо „ту врсту немачког духа”, али странац је странац. Српска земља у својим недрима чува најстарији и најбогатији рудник у Европи, али Србин у њему може да буде само рудар а Српкиња секретарица. Или обратно, *секретарак* и *рударка*, ако његово величанство страни инвеститор тако преферира због хомосексуалности и родне равноправности.

Само тај један ресурс, једна златна жила, могла би да отплати већи део дуга Србије. Али залуд, и у ту жилу вампир је стигао да зарије зубе. То нису ни страни инвеститори ни стране газде, то су страни господари. А ово није економија, већ кулук.

Субвенције су само за њих. Наша земља, наша вода, само за њих. Кад нам не остане ништа, задужујемо се само код њих. Да бисмо отплатили дуг, радимо само за њих. Од црканице која нам остане платимо порез да би наша држава исплаћивала субвенције, само за њих. Круг је затворен.

А секс? Не овај економски, већ прави? Сексуална револуција није довела до већег, већ до мањег уживања у сексу. Млади су усамљени. Завладала је епидемија зависности од интернет порнографије. За глумце је порнографија секс без плодности, без блискости, без љубави, без уживања. Мушкарци док продиру држе руке на леђима зато што је важно само сликање, да кадар буде слободан. За гледаоце је још горе. Они држе једном руком себе, другом машину: секс без партнера. Спајање је постало раздвајање.

Живимо у друштву слуга и дркоша а прадеда је био газда и јebач. Ако је то прогрес, ту ме сеци!

Ово је борба за наш свет

„Ви хоћете свет да вратите у прошлост. Хоћете да обрнете точак историје уназад. Хоћете да нас вратите из изобилија у праисторију када смо гладовали.” Тако ће рећи.

Не, ми само не желимо да прогутамо баш све што нам сервирају. Не желимо да се претворимо у безобличне вреће сала.

Либерал-прогресивци иначе, уз геј прајд имају и фет прајд, понос дебелих. Желе и гојазност да прогласе нормалном, да је прогласе нормом. Зашто би само витке фигуре Пракситела и Микеланђела биле лепе? Морж и мешина имају људско право да постану идеали лепоте. Неким наредним ферманом шачица либерално-прогресивних судија прогласиће лепим и здравим тела на којима од вишка тежине не знаш шта је напред, шта назад. Ко мисли другачије биће ућуткан.

Једно је изобилије, друго је вишак. Једно су либерализам и прогрес, друго је либерал-прогресивизам. Модерном свету је неопходан корективни фактор мере.

Историчари стоје пред ишчезлим цивилизацијама као пред Роршаховом мрљом и одгонетају шта је пошло по злу: природна катастрофа, најезда страних народа, исцрпљивање природних ресурса... Убеђен сам да је урушавање над подривеним темељима основни начин пропасти цивилизација. Тојнби је у праву: „Цивилизације гину од самоубиства, не од убиства”.

Ако не можеш да замислиш како то изгледа – погледај око себе. Тако су се распала и царства којих се сећамо. Варвари нису срушили Рим, они су само попунили вакуум кад је декадентно царство имплодирало.

Археолошки налази показују да палате преживе прво спаљивање, као да цивилизација испалује пуцањ упозорења пре него што опали у слепоочницу. Нисам сигуран да је најбољи пример, али Минојска цивилизација на Криту је доживела катастрофу након које се обновила у слави. Након тога је ипак нестала са историјске позорнице.

Ми смо реконвалесценти од скорог уништења наше цивилизације. Многи европски градови су не тако давно обнављани из пепела. Велики рат започет је коњима, а завршен тенковима и авионима. Само на једном делу фронта, на Вердену и Соми, пре тачно сто година, ровови су прогутали два милиона душа. У једној малој земљи, Србији, погинуо је сваки други војно способни мушкарац.

Други светски рат био је само наставак. Од три идеологије које су га водиле, капитализма, нацизма и комунизма, не зна се која је била неумеренија у прогресивизму. Све три су убијале Србе. Ипак, након тридесетогодишњег рата, како је ова два светска сукоба називао Де Гол, уследила је катарза и обнова. Свет је опет спознао границе добра и зла, темељи су били учвршћени, хибрис укроћен.

Није прошло ни пола века – за будуће археологе само трен – а хибрис се ослободио као Баш Челик. Рецидивирали смо. Мудрост је поново изгубљена. Темељи се разривају снажније него икада. Укида се мушко и женско, бришу се речи отац и мајка, обесмишљавају се добро и зло: „Рат против Срба није више само војни сукоб. То је битка између добра и зла.” (Вучићев саветник Тони Блер, 1999). Историја нас учи да следеће уништење нећемо преживети.

Ово није борба за конзервативизам ни за традиције. Ово је борба за опстанак – духовни, материјални, биолошки. За мушко и женско. За нашег Микеланђела и нашег Белог Анђела.

Наравно да се точак историје окреће. Само што се прогресивци који су се накачили пре неколико векова више не врте на горе, већ на доле, и ускоро ће бити прегажени. Догађа се револуција, у изворном смислу те речи, оном који је имала пре него што ју је прогресивизам редефинисао из „повратка на старо” у „прелазак на ново”. Кад земља направи пун круг, и врати се одакле је кренула, направила је једну револуцију.

Време је да револуција задеси револуционаре. „Време је да деконструисамо оне који су деконструисали” пише Ерик Земур о шездесетосмашима у уводу „Француског самоубиства” (Zemmour, *Le Suicide français*, 2014). Књиге на тему самоубиства нације су бестселери и у

Немачкој (Sarrazin, *Deutschland schafft sich ab*, 2010), САД (Buchanan, *Suicide of a Superpower*, 2011) и Србији (Ломпар, *Дух самопорицања*, 2011).

Ово је борба за муком стечене и дубоко укоревене слободе нашег света. Оне се могу искоренити само најрадикалнијим и најподмуклијим мерама. Једна таква мера је манипулисање народом да сам одустане од слободе, друга је замена народа да би другачији обичаји заменили нашу слободарску културу. Оба процеса се дешавају пред нашим очима, а спроводе их људи који себе апсурдно називају либералима, док су у ствари убице слободе.

Сасвим је могућ сценарио у којем наша култура постаје један велики геј прајд. Наталитет ће у том случају остати испод степена обнављања, а на истом људскоправашком и егалитаристичком таласу наставиће се надирање неевропских имиграната. За пола века, у Европи ће се демократски изгласати Исламска држава, а заставе жутих звездица и дугиних боја истиснуће црни барјак Хилафета. Последња мисао феминисткиње пре него што јој навуку ферецу и доделе је као четврту жену заслужном муцахедину, последња мисао геј активисте пре него што му одсеку главу, биће: нисмо требали ућуткивати неистомишљенике, они су бранили наш заједнички свет.

Кад се кућа руши, неслога међу укућанима престаје. Широм света суверенизам бране и десница и левица. Дисиденти Источне Европе бране западне вредности, атеисти бране хришћанске корене Европе. Аустријски и српски националисти склапају савезништва, а немачки певају: „Меркелову у Сибир, Путина у Берлин”.

На одбрани брака и породице активно сарађују Американци и Руси, католици, православци и протестанти. Придружују им се муслимани. Заједнички језик налазе теолози и еволуционисти. Дарвиново материјалистичко „преживљавање најуспешнијих”, за које неки тврде да је директно инспирисало Хитлера, учи да циљ јединке није да преживи, већ да остави потомство. Дакле, чак и дарвинизам може да одржи лекцију великодушности данашњем самоубилачком нарцисизму.

Ову борбу не воде старци и свештеници, већ млади и дисиденти. Она је крик побуне из срца, из стомака, из једара наших ћелија. Најпознатији хомосексуални пар Долче и Габана устаје против геј бракова и сурогат материнства, хипстери исмевају либерал-прогресивизам. Ствара се најшира коалиција. На последњој линији одбране нашег света стајаћемо сви заједно.

ВРЕМЕ СЛИНА

Како сам постао велики Србин

Никада се нисам такмичио у српству да бих постао, по Вучићевим речима, „истакнути српски националиста.” Да постоји неки србометар, вероватно бих остао у дну лествице. Нисам чак ни Србин пореклом. Космополита сам, претежно либералан. Односно, био сам, док се нисам опекао на либерале.

Напади су почели дан пре него што сам ступио на јавну функцију: „Фајгељ је јавности постао познат по томе што је бројао мртве и силоване Бошњакиње”. Вест су објавили људи који су ме познавали по другим стварима: Радио 021, који је пре тога био медијски спонзор мојих пројеката; Динко Грухоњић, с којим сам више пута сарађивао; покојни Мирко Ђорђевић, на чију кућну адресу сам примао књиге из Француске. Гледао сам људе како ме мрзе и клеветају и питао се зашто. Ништа им нисам учинио нажао. Било је то седам година након повратка у Србију.

Два месеца касније поставио сам ћирилицу на Културни центар Новог Сада. Да би прославила први повратак изумирућег српског писма на јавне натписе, јавност је ћирилички лого прогласила за кукасти крст. Лаж су пренели медији, странке, интелектуалци, а лансирао ју је неки новинар. Пишући ове редове, први пут сам погледао његову импресивну биографију: Радио 021, Б92, Кушнерова управа на Косову, Иницијатива младих за људска права, а затим уреднички положаји у Данасу, Блицу и НИИ-у.

Кампања против ћириличких табли истовремено је беснела у Вуковару. Тамо су је нападали фашисти, овде „антифашисти”, бришући разлику између себе, али и између злочинаца и жртава. Јер ћирилицом нису писали ни Хорти, ни Павелић ни Хитлер, већ њихове жртве.

Временом сам схватио да проблем лежи у црвеним линијама. Моје српство је можда било минимално, али испод тог минимума није ишло. Постојала је граница која се не прелази. Волео сам друге народе, али нисам пристајао да мрзим Србе. Нисам имао никакав проблем с латиницом, али нисам желео да ћирилица изумре. Нисам имао никакав проблем са странцима, мађинама, Европом, Америком. Напротив. Можда сам био и превише окренут њима. Али нисам могао да презрем Србију.

Када су упали у моју канцеларију и терали ме да објављујем шта ми се каже, одговорио сам „не хвала”. Тако сам постао „цензор”. Када су упали у разред мог осмогодишњег сина и учили га да може да има секс са истим полом, рекао сам „не може”. Тако сам постао „хомофоб”.

Када су ме избацили с јавне функције, из странке коју сам основао, из новина у којима сам објављивао најчитаније чланке, нисам рекао ни реч. Нико ме нисам покуцао на врата. Али мени јесу покуцали на врата. У кућу су нам упале специјалне полицијске снаге, обавиле претрес, заплениле рачунаре, одвеле ме пред децом и затвориле. Због следећих речи на мом Фејсбук налогу:

– Нико нас никада није овако понизио, Александар Вучић је дочекао генералног секретара НАТО хлебом и сољу, древним симболом српског домаћинства које је Вучић дао убици и силоватељу Србије, и надам се да ће након овог дна, пузања и клечања доћи устанак и да ћемо се усправити и да ћемо се сетити да имамо кичму, ови људи су немилосрдни и никада неће стати...

Није довољно да се повучеш. Мораш да се повлачиш непрестано. Без дна. Где год да повучеш црвену линију, превисоко је.

Ја сам повукао линију на 15 година. Толико дуго ће ми национални рад бити приоритет. Ако се испостави да је моја визија о обнови Србије била лажна, након тога ћу променити приоритете. Моја припадност се неће променити, али рад ће бити резервисан за породицу и посао. Не мислим да је петнаест година живота пуно. Мислим да је мало.

Фајгељ је велики Србин јер је најминималније српство постало великосрпство. Ја се не издижем, већ све около пада.

Пирамида покорвања

Упецане рибе се препарирају тако да једна другој вире из уста. Препарирани политичари вире један другом из дупета. Извини што тако пишем, али открио сам то на тежи начин, кад ме је већ запахнуо задах Вучићеве задњице, и то из уста мојих најближих сабораца.

Дефиниција дисидента је: онај коме глава није у дупету. Он се налази изван пирамиде покорвања и због тога ће трпети последице, али ће сачувати чисту главу и образ.

Јесмо ли у говнима? То је зато што не вадимо главу из дупета. Јесмо ли отупели? То је зато што су нам очи затворене, уши и уста запушени. Перспектива не може бити светла кад забијаш главу где сунце не сија. Као ловачки пси који мисле само на плен и завлаче се дубље и дубље у пукотину у стени. Несрећници на крају умру заглављени.

Пирамида покорвања је систем заснован на непоштовању. Није битан смисао, нису битне вредности, нису битна дела. Ни шта умеш, ни шта си урадио. Битно је да се понизиш. Да жртвујеш образ, новац, време, било шта, и то што узалудније, да би надређени имао већи осећај контроле. Систем не тражи победнике, већ послушнике, зато што не тежи победи, већ покорвању. Шта ће му борци и ствараоци, шта ће му рађање и ресурси? Трка до дна се најбоље трчи четвороношке, бескичмењаци се најлакше котрљају низбрдо.

Напредује се понижењем. Сви друштвени односи су почели да функционишу по том принципу. Постоје чак и мали ритуали као што је поклоњење шалтерском службенику, јер је отвор пројектован тако да свако ко је виши од метра мора да погне главу.

Када је Александар Македонски освојио Вавилон, завео га је оријентални обичај клањања владару као богу, челом до земље. Европски дух проговорио је кроз дворског историчара Калистена који је одбио да се поклони и стихом из Илијаде подсетио цара да је смртан: „Та и Патрокло је умро, а много је бољи од тебе!” (21, 107). Калистен је платио главом, али је сачувао образ и себи и Македонцима и Александру и Европи. Клањање је укинато.

Кад се у Србији направи комад ауто-пута, напредњаци окаче циновски транспарент „Хвала Вучићу”. Је ли он копао? Је ли одговоран за изградњу путева? Не, то дође уместо „хвала Богу”. Када Вучић изјави „НАТО чува Србе”, то дође уместо „Бог чува Србе”. На улазу у Косовску Митровицу стоји табла са Десет Божјих заповести. Прелепили су је с дванаест напредњачких лажи. Свевидеће око стоји на врху пирамиде одвојеном од основе.

Вучићева власт је одвојена од народа. Она зависти од клањања онима који су изнад. Политика се свела на пресипање шупљег у празно унутар задатог система контроле. Клечање и пузање су постали начин живота.

Кад је Напредна странка оснивана, био сам у групи људи која је тражила прилику за политичко ангажовање. Упозорили су нас: „свуда, само тамо не, они окупљају само дно”. Данас је то дно државни врх. „Слина” је министар полиције, „доктор смрт” је министар здравља.

Дај ништарији власт и биће спремна на све да је задржи. Одатле ова клима страха и прогона.

Вавилонска кула

Мит о Вавилонској кули се тумачи са чудне тачке гледишта, као Божја казна човечанству. Никад ми неће бити јасно зашто се човечанство поистовећује са осујећеним фараоном Нимродом, првим прогресивцем у историји.

За разлику од човечанства, Бог је стао на страну човечанства. Робовима који су градили кулу даривао је сопствене језике. Из тог заметка *сопства* (српска реч за идентитет) исклијали су народи и државе. Сопство је донело спас од тоталне, глобалне, тиранске империје. Уместо зависности, независност. Уместо ропства, слобода. Бог нам је завештао суверенизам као лек за тоталитаризам.

Мит се грана у безброј гранчица. У *Апокалипси* (17, 18) „Вавилон” пише на челу велике блуднице „која седи на многим водама”. Њена симболика обједињује океан, империју и религију жеље. Трговци Вавилона тргују „телима и душама људским”, његовим чарањем су „доведени у заблуду сви народи”. Стразбуршко седиште Парламента ЕУ, која по Сорошу служи за „подређивање националног суверенитета”, необично подсећа на чувену Бројгелову слику *Вавилонска кула*.

Цигле од којих је библијска кула саграђена симболишу још једну особину свих потоњих тоталитаризама: брисање свих разлика. Људи су ти које треба самлети и убацити у калуп, као у споту Пинк Флојда, „све у свему, само си још једна циглу у зиду”.

Колико сличности с данашњим прогресивцима! Глобализација брише границе међу државама и народима, егалитаризам брише разлике међу људима, чак и међу половима. Новим фараонима се опет приказују натчовечанска сновиђења о врху пирамиде, Бога не моле, народ не питају: „Хајде да сазидамо кулу којој ће врх бити до неба”. Хајде да трансхуманизмом превазиђемо људску природу и живимо вечно. Хајде да наднационалним и наддемократским структурама превазиђемо народни суверенитет и владамо неограничено.

Различита схватања власти понављају се кроз историју. Амерички оци оснивачи желели су малу локалну владу, амерички либерал-прогресивци желе велику глобалну. Међу Индоевропљанима вековима су се сукобљавали грчки плуралистички запад и персијски империјални исток који бичује море. Када су Ксерксови гласници затражили од Спартанаца земљу и воду, бацили су их у дубок бунар: „ископајте их сами”.

Знамо како се Обилић поклонии Мурату.

Шта би дали тирани прошлости да су имали посла с Вучићем. Добили би и земљу и воду и хлеб и со и поклоњење до земље.

У глави конвертита

Шта се дешава у глави конвертита? То је питање за оне који су у стању да се упусте у дубине људске психе.

Двоје проведу пар месеци заједно па их заболи када их питају за стару љубав. Како је двадесет година бити једна личност (и то јавна!) а онда постати сасвим друга личност? Како изаћи на улицу, камоли пред камере? Замислите како је Вучићу кад остане сам и погледа себе у очи:

Ко сам ја? Онај који је рекао „Нећемо НАТО на Космету” или онај који је рекао „НАТО нам треба на Косову”?

Издаја себе претходи издаји државе. Имао сам прилику да гледам како лаж изједа људе изнутра, као неки подбули црв, док не заузме њихово место.

Призор је језив. Гледаш човека, то је он, то је његов глас, али из њега говори неко други. Као трбухозборац кроз лутку. Несвесни грч одаје последње трзаје човека којег си некада познавао, али мртви поглед говори да се преузимање приводи крају. Сутра ће проћи на улици поред тебе као да те не познаје.

Конвертитство је ухватило корене на овим просторима. Није свако одбио „царску вјеру” као Пилипенда; није свако као Вук Исакович одбио аустроугарског бискупа који му је нудио све што је икада желео: „Поживе, моје православље слатко, многа љета у матери мојој, па ће во вјеки живет во вси моји потомци.”; није свако као Ђакон Авакум наставио да носи колац на који ће га набити и кад га је мајка млеком кунула да прими Ислам и сачува живот:

Мајко моја на млеку ти хвала,
ал’ не хвала на науци таквој!

...

Нема вјере боље од хришћанске,
Срб је Христов, радује се смрти.

Постоје различити разлози и степени конвертитства. „Немајући мученичке крепости”, духовник и игуман Авакумов, прекаљени учесник две буне, у истом искушењу се потурчио и од Генадија постао Мула-Салија. Није могао да гледа како се на коцу увија и његов син. Већ наредне 1815. побегао је од Турака и вратио и себе и сина у православље. Обојица су убрзо умрли.

Ми с Вучићем испитујемо само дно конвертитства: искрену љубав према новом идентитету и мржњу према изворном. Идеалан конвертит је већи католик од папе. Ако су Турчину руке кржаве до лаката, потурици морају бити до рамена – у крви свог народа.

Православни Србин Јован Дамјанић ратовао је против Српске Војводине као мађарски генерал. Мађари по њему називају улице и сврставају га међу највеће националне јунаке. Срби га памте по изјави да ће их убијати до последњег, а онда убити и себе, јер ниједан Србин не треба да постоји.

Када конвертитство постане начин за творбу новог народа, његов однос према народу из којег је потекао дефинише мржња. Таква мржња породила је Јасеновац. Многи усташки кољачи били су Срби конвертити. Посматрај како се на наше очи мења однос новопечених Монтенегрина – „млијeko их српско разгубало!” – према Србима: од припадности ка одвајању, од љубави ка мржњи. Следећи на реду су Војвођанери, а сваки данашњи самомрзац само чека прилику да добије неки други идентитет да би прерастао у србомрса. Од Србина, преко полусрбина, до антисрбина. Душан Пророковић је правилно уочио како се, од Босне до Украјине, „хибридни идентитет увек заснива на радикалном антагонизму према цивилизацијском огњишту”.

Вучић је први након грофа Чедомиља Мијатовића, претходног напредњачког вође, коме је пошло за руком да удари о дно конвертитства. Пред Божић је говорио против Небеске Србије и тврдио да је Лутер једина прошлост која нам је потребна; на Срећење је осудио устанике и устав и тврдио да је требало слушати странце.

Време конвертита не може трајати довека. Већ само постојање православних Срба на Балкану доказ је да сопство побеђује. Упркос турској свирепости и латинској лукавости,

претрајали смо на караули православља. Да конвертитство функционише, сви бисмо били Хрвати и Бошњаци. Тачније, нестали бисмо много пре тога.

Одливање из нашег народа је стара појава. Ужасни обичај данка у крви нарочито је погађао наше крајеве, као и трговина робљем пре тога. Због наших отаца, реч „Словен” је до 13. века заменила изворну реч „роб” у већини европских језика, чак и онима с хиљадугодишњом робовласничком терминологијом: латински *clavus*, грчки *σκλάβος*, немачки *Sklave*, енглески *slave*, италијански *schiavo*, шпански *esclavo*, португалски *escravo*... чак и арапско *сакалиба* на југу Шпаније.

Наш језик и култура најбоље чувају древне индоевропске одлике као што су мелодијски нагласак, слоготворно р, епски десетерац или установа домаћина. Неки лингвисти смештају прапостојбину Индоевропљана на Балкан и не би ме чудило да истраживања генома у следећих неколико деценија потврде ту хипотезу. Ми смо овде од давнина, своји на своме. Расељавају нас, расрбљавају, истребљују, али ми опстајемо.

Тврд је орах воћка чудновата. Кад дамо тврду веру, држимо реч. Кроз историју смо показали да чувамо и пријатељства и непријатељства, не окрећемо се како ветар дува. Наоружани српски домаћин стоји са синовима на кућном прагу и онима који захтевају да преда оружје спартански поручује: *μολν ν λαβέ* – дођи и узми.

Многи су о нас сломили зубе. Који народ је два царства срушио? Клечеће напредњаштво није српство. Напротив, оно је сасвим супротно нашем сопству, нашем коду.

Замислите да моја следећа књига буде хвалоспев Вучићу и НАТО-у. Да ли бих имао неке последице? Не, могао бих да очекујем само корист. Да ли би ме јавност осудила? А како би, кад је потпуно огуллала? Како би, кад су из новоговора избрисане све речи осуде: издајник, потурица, петоколонаш, прелетач?

Нисмо сви огуллали. Није човек зрно прашине да га носи сваки поветарац. Наши преци јесу продавали веру за вечеру, али су далеко чешће давали живот за веру. Сваки Авакумов сапатник имао је избор да се спасе преверавањем. Уз одговар „Боље са коца лајати, него са Турцима клањати” накитили су својим телима Стамбол-капију, као толики мученици пре њих. Данас је та тачка закопана у самом средишту Београда, између Народног позоришта и споменика кнезу Михаилу, а грађанима нису занимљиви ни мученици, ни позориште, ни кнез. Они се окупљају „код коња”.

У последњих неколико месеци два пута су ме хапсили због „претњи”. Ево једне која ће збунити Тужилаштво.

Ако издам, убијте ме.

Да има правде, тако би завршавали издајници својих ближњих, који се у овој нашој трагикомедији башкаре на врху, недодирљиви, а у Дантеовој „Божанственој комедији” заузимали су дно сваког дна, последњи круг пакла.

Премијер ситних душа

Последњих петнаест година провео сам у уверењу да ће се промене догодити када на власт дођу нови људи. Испало је да смо исти, ако не и гори од старих. Продали смо се за сићу.

Споља гладац, али изнутра смо покварени. Као високо образовање после Сорошеве Болоњске реформе. Споља све изгледа нормално: постоје испити, оцене, дипломе. Али кад из система извучеш црвене линије, од њега остане само празна љуштурса. Мене су као студента на диктату обарали за три негативна бода, пар година касније сам као асистент пуштао студенте с петнаест. „Студирање” више не значи „темељно изучавање”. По слободној процени, десет посто студената уписује факултет због знања, тридесет због дипломе, шездесет јер не знају шта друго да раде у животу. Већина професора у Србији живи под притиском да ће, ако повуку избрисане црвене линије, навући беду на врат. Ако студент остане без оцене, ти остајеш без посла.

Иста бољка попустљивости и срозавања критеријума разједа и све остале области, од основне школе до војске. А у срцу проблема је срце. Људско срце. Ту треба сачувати критеријуме.

Посматрај ситне знаке, нпр. понашање возача на пешачким прелазима. Неће да пропусте децу, пројуре на пола метра, као да пар тренутака њиховог времена вреди више од дечјег живота. Тако се журио и двадесетогодишњи син Жељка Митровића када је на пешачком прелазу ципом ударио седамнаестогодишњу девојку. Она је одлетела скоро тридесет метара, он није ни застао.

Како наша јавност реагује? Јесмо ли дали младом човеку прилику да се суочи са својим неделом? Да окаје грех? Не, овај систем намерно квари људе. Реч „корупција” значи кварење.

Адвокати и новинари од Митровићевог сина праве жртву, а од жртве кривца. Такав PR ваљда треба да послужи као иницијација у оних један посто надљуди који живот проводе газећи нас деведесет девет посто.

Младићу, ако читаш ово, ухвати последњи воз и иди у затвор да би остао човек. Ниси прегазио пса, него човека, и побегао. Треба ти времена да размислиш о томе, да се на неки начин искупиш.

Лоши људи се систематски производе и намећу као узор. Да би у Србији изјавио да осиромашени уранијум није радиоактиван, као што раде атланстички лобисти, није довољно да ти исперу мозак. Морају ти извадити и срце. У земљи где деца обарају рекорде у смртности од рака, таква изјава не противречи само постулатима физике, већ и људскости.

Какви људи продају гласове? Гласање је основа демократије и суверености, једини тренутак кад народ држи судбину своје државе у својим рукама. Не тако давно, у време док су плате биле две марке, ником није падало на памет да прода или купи глас. А сада се продајемо за једну црвену као најјефтиније курве. Кад продаш глас, остаје ти ћутање. Како Вучићу да кажеш „Продао си се” ако он може да одговори „И ти”?

Какви људи следе Вучића у његовом евроатлантском заокрету? Када је Вук Драшковић учинио то исто, било је незамисливо да бирачко тело одјуре у вратоломију за својим лидером. Остао је сам и од водеће политичке фигуре постао потпуни аутсајдер. Данас идемо за Вучићем као пацови омађијани чаробном фрулом.

Људи се предају и продају. Посустали су. Видео Србин да сви краду па и он дигао ногу. Био сам у локалној власти, куповали смо медије за сићу. Шта тек ради Вучић чије изборне кампање коштају преко десет милиона евра. Врх странке, људи за које сам веровао да су добри Срби, продао се Вучићу за државни посао за себе и жену. Срби на Косову, који су прегрмели све муке, исто тако се продају Тачију.

Безимени олоши су добили моћ да провлаче кроз блато најзаслужније људе, а ми никако не можемо да се одбранимо. „Сад не помаже јунаштво јер најгора рђа може убити најбољег човека”, рекао је Марко Краљевић и побегао у пећину. И нас је либерал-прогресизам вратио у пећинско доба. Негативна селекција, завера медиокритета и свемоћ ништарија не дају

поштену свету да изађе на светло дана. Како зинеш, ућуткају те, како дигнеш главу, ударе те по њој.

Ако пропадне наш народ и наша цивилизација, основни разлог ће бити недостатак храбрости. На кукавичлук владајућих и интелектуалних елита упозорио је двоструки дисидент – Истока и Запада – Александар Солжењичин.

Узми на пример себе. Добро знаш све ово о чему пишем, зар не? Ово су могле бити твоје речи, твоја књига. Шта ћеш урадити да промениш ствари?

Док ми ћутимо, цементирају нас на дну. Као некада. Усташе баце у јаму, комунисти бетонирају.

Вучић је ту небитан. Односно, битан је само као идеални владар времена лажи, времена слина. Идеални премијер избрисаних свести и испраних мозгова, лажних диплома и идентитета. Идеални премијер ништарија и курветина које нам сервирају преко ријалитија. Све донедавно су и забављачи морали нешто да знају. Да певају, играју, направе шалу. Ово је први пут у историји да до друштвеног положаја може да се дође само трћењем, пућењем и сликањем. И он је тако доспео на врх, и његов идентитет је лажан.

Предизборно обећање: „нема повратка у прошлост” јесте тајни миг свим слинама, скоројевићима, медиокритетима и конвертитима који су доспели на врх негативном селекцијом: „своји смо, морамо да се чувамо”. Нема повратка на старо, кад безимени ботови нису могли ни да сањају да осуђују праве људе, ни лажни доктори да хапсе праве.

Вучић је идеални представник заведених и зависних, оних којима је једно око приковано за ријалити и док свештеник свети водицу за славу; дезинформисаних, изманипулисаних, лоботомираних, зомбираних, који наседају на противистине; корисних идиота који несвесно и бесплатно раде за пропагандисте. Он смањи пензије, они гласају за њега јер је повећао пензије. Трећи и последњи слоган Океаније гласио је „незнање је снага”.

Вучић је идеални избор исфолираних малограђана који другима мере сваки динар, а сами су гладни свега: новца, секса, славе, моћи. Плахих и лакомих, поводљивих за сваком модом. Нарциса које није брига што народу одузимају децу, јер своју немају; које није брига што одузимају Косово, јер отаџбине немају; мекушаца који мисле да Србија треба да погне главу да би се сачувала.

Дошло је време слина. Ситних и проданих душа. Зато све продају, зато све потписују, зато не живимо боље: бољи живот тражи боље људе.

То је моја порука. Будимо бољи људи. Препознаће Бог па ће помоћи, препознаће народ па ће подржати. Препознаће власт па ће поштовати, препознаће окупатор па ће попустити.

Либерализација је отворила простор за најгоре, а затворила за најбоље. Док не прође време лоших људи, добри људи ће имати само два избора: да беже или да страдају.

Док систем штанцује лоше људе, сваки политичар је Вучић у најави. Немој никада заборавити да је и он доведен на власт као алтернатива, као наш човек.

Зато не питај како сменити Вучића, већ како послушати чика Јову Змаја:

Поједини људи понос духа сузе,
па до неке среће могу да допузе

...

Ал' народ ни један до највеће среће,
допузио досад није, па ни одсад неће!

Српство и расрпство

Вучићево лично конвертитство служи за промену идентитета читавог народа.

На Сретење је на прослави Устанка прогласио епску борбу за слободу „катастрофалном историјском грешком”, а јуначког вожда оптужио за рад „против опстанка народа”. Имао је доброту да нама, који смо очигледно све погрешно разумели, објасни шта заиста доноси добитак народу и Србији: рад „испод личног и народног достојанства”.

То није српство, то је *расрпство*.

Усташки план за расрбљавање НДХ гласио је „трећину побити, трећину протерати, трећину преобратити”. Овај трећи начин се тако често занемарује. Геноцид становништва од Срба прави лешеве, етничко чишћење територија од њих прави избеглице, а расрбљавање умова их претвара у *Расрбе*.

Све оно што неког чини Србином изврнуто је наопачке, српски код је преиначен, свака од десет српских заповести је прекршена:

Уместо слободе – ропски менталитет.

Уместо независности – зависност.

Уместо самосвести – самомржња.

Уместо јунаштва – страх.

Уместо домаћинства – расипништво.

Уместо вере – невера.

Уместо предводништва – преписивање.

Уместо државотворности – разбијање државе.

Уместо слоге – разједињеност.

Уместо чојства – нечовештво.

Српски поклич „За мном” замењен је расрпским „У помоћ”.

Расрпство је сопство супротно српству. Јесте засновано на нашим лошим особинама, али је управо онакво какво би наши најгори непријатељи пожелели. Расрбин је Србин по усташкој вољи, по вољи НАТО-а.

Колико пута смо се нашли на муци како да учимо децу: да ли су Срби најбољи или најгори народ, да ли се Србијом поносити или се стидети. Ако осудиш, саучесник си свима који нас мрзе, ако не осудиш, саучесник си свима који нам каљају образ изнутра.

Критикуј слободно! Али нагласи да то што критикујеш није Србија, већ *Расрбија*. Време лажи и слина је време Расрба. Њима одговара либерал-прогресивно пузање. Они воде коло још од времена наших очева и дедова, али Вучић је ударио шлаг на тарту.

Упоредите две претходне Србије са овом нашом. Државу са српским именом Немањићи и устаници су морали да изборе. Нама је пала у крило а да прстом нисмо мрднули. Штавише, дочекали смо је мрзовољни и разочарани што се Црна Гора отцепила. Прави однос према националној држави, онај који је имао Хајдук Вељко – „Држ!” – данас не представља Србија, већ Српска.

Изазов повратка себи лежи у томе што имамо два дијаметрално супротна сопства, две традиције. Да бисмо опет постали Срби, потребно је да се одрекнемо очева и да се угледамо на оце. На поколења која државу нису разбијала, већ развијала. На прадеду.

Данас српство није на просто традиционално. Оно је *новостаро*: истовремено древно и авангардно.

Време је да поново постанемо Срби.

РЕШЕЊЕ

Суверенизам

Повратак са ивице провалије има своје име: суверенизам. То је промена парадигме која нам је потребна.

Суверенизам је идеологија независности, алтернатива глобализму и либерал-прогресивизму, која превазилази поделе на десницу и левицу.

Суверенизам је повратак народа. По Уставу Србије (члан 2), „сувереност потиче од грађана” и „ниједан државни орган, политичка организација, група или појединац не може присвојити сувереност од грађана, нити успоставити власт мимо слободно изражене воље грађана.”

Суверенизам је повратак смисла. Нема никаквог смисла да САД управљају Србијом преко Стејт Департамента. То би било могуће само преко Конгреса и само ако би се на застави САД налазила и звезда Србије. Док на врби не роди грожђе, о нашој судбини ћемо одлучивати ми.

Суверенизам је повратак истине. Истина је сама по себи суверена и независна, а измештање националног суверенитета извор је многим противистинама. Кад у једној држави направиш два господара, разлика између издаје и оданости, зависности и независности налазиће се само у тачки гледишта. Ако питаш НАТО, највећи издајници су најоданији. Невладине организације се тако зову јер не зависе од наше владе. Независни органи се тако зову јер не зависе од нас. Али зависе од њих. Зато заштитник грађана штити фармацеутске корпорације, а гази устав и грађане: „сва деца морају бити вакцинисана”. Српско становиште о којем говори Ломпар није битно само због националног интереса, ни због пуке промене гледишта, већ и истине ради. Ово јесте наша земља.

Суверенизам је повратак себи. Грчког и римског грађанина чинио је осећај припадности и однос поштовања (*pietas*) према заједничким прецима. Грађани су били повезани пореклом, о чему сведоче и речи *народ* и *нација*, *отаџбина* и *patria*, у чијем корену лежи идеја рађања. Грчки полис је био оно што бисмо данас назвали отачаством. А онда су дошли либерал-прогресивци и утопили грађанина у свом океану. Над идејом рађања починили су прави културоцид. Из докумената и законских аката бришу речи „отац” и „мајка”. Уместо тога увели су идеје друштвеног уговора и братства. Али држава није уговор, она је наслеђе. И као што братство не постоји без оца и мајке, тако *демос* не постоји ако грађани нису духовни синови заједничких отаца, уједињени светињама, вредностима и границама које су спремни да бране.

Суверенизам је повратак људских права. Тирани су одувек уживали сва права и слободе. НАТО данас ужива у тоталном либерализму у Србији, али зато грађани живе у тиранији. Док се људскоправаши баве измишљањем нових права за један посто привилегованих, преосталих деведесет девет губе најосновнија људска права, укључујући право на живот. Наш свет стоји пред избором: сва права за једне или једна права за све.

Суверенизам је обнова привреде. Њен развој се заснива на власничком принципу, вредноћи и предузетништву, насупрот зависности од страних инвеститора. Богат можеш постати само ако паре иду теби.

Суверенизам је повратак партнерских односа. Ово што сада имамо је доминација.

Суверенизам је исконски политички израз српства. Немањићи су примили круну из Рима а митру из Цариграда те поврх тога и од Цариграда издејствовали аутокефалност. Положају независности тежили су чак и комунисти с покретом несврстаних. Зашто? Зато што је Србија кућа на путу, између истока и запада, севера и југа и може је сачувати само самостални и снажни домаћин. Никако слуга.

Суверенизам је повратак домаћина.

Црвене линије

Покојни Ђинђић је на најсликовитији начин исказао политику клечања и гутања: „Ако мораш да прогуташ жабу, прогутај је одмах.” На тој суровој бајци одрасли су ови клинци које другари злостављају по основним школама.

Моја порука је супротна: ако мораш да прогуташ жабу, реци не! Можеш бити учтив: „не хвала”. Али не заборави да имаш избор. Не мораш појести баш све што ти сервирају.

Не дамо Косово. „То је наше увек било, од давнина остало.”

Не дамо децу. Она нису власништво државе.

Не дамо пензије. Њих су људи зарадили и поверили држави на чување, нису Вучићева прђија ни милостиња.

Као оне фолије које се цепају тако што извучеш црвену траку – тако су из нашег националног бића извукли црвене линије, да би појели оно што чувамо унутра.

Црвене линије су границе које се не прелазе. Не објашњава се зашто. Просто је тако. Као црте лица: ово си ти, ово ниси. Као обриси тела: догде си ти, одавде ниси.

Погледајте како је дефинисана сексуалност у породици. Обавезна је између маме и тате, забрањена између свих других. Био би потребан доста компликован дијаграм да се то нацрта и сложено научно образложење да се објасни. Али ми то савршено знамо и без тога, и наши неписмени преци су то знали, а тек у наше време либерал-прогресивци бришу инцест из кривичног законодавстава.

Сексуалност је најбољи пример „либерализације”. По Хакслијевим речима: „Како се смањују политичке и економске слободе тако сексуална слобода расте, компензације ради.” Од када је наступила сексуална револуција, девојке су под великим притиском да морају имати односе, иначе нису прогресивне. Али наше мајке су биле само почетак. Данас синови не смеју да кажу не сексу са истим полом. У противном ћеш бити отпадник, хомофоб, фашиста и тако даље.

Зовите нас како хоћете, али наш одговор је не. Ништа вам нисмо дужни, а чак и да јесмо, боље да ми цепамо меницу него да ви цепате нас. Сви уговори потписани у време док нисмо могли да кажемо не биће поништени.

Ја знам да су људи против којих овако говорим спремни на све. Заштићени сведоци су за Вучићевог министра здравља тврдили да је као лекар убијао пацијенте за мафију. Лекари-убице, хуманитарни бомбардери, медији који дезинформишу и директори библиотека који уништавају књиге, то су људи с којима имамо посла. Фукара којој ништа није свето и која не преза ни од чега.

Ја се плашим. Најгори је страх за породицу, он хвата за грло кад легнеш да спаваш. Жена ме пита зашто угрожавам породицу.

Не угрожавам ја, већ они! Зла бахата власт, која као Ксеркс бичује море јер таласа. Али тирани пропадају а море и даље таласа. Таква му је природа. Постоје ствари на које претње и страх не утичу, око којих нема погађања ни уступака, нема „ако”, нема „али”.

Сатераном у ћошак, остало ми је само да мислим и говорим, а сада и то хоће да узму? Какву наша деца имају будућност ако земљу препустимо неспособним тиранима? Вук Караџић је забележио драгоценост сведочанство како су размишљали српски домаћини након Сече кнезова:

Ту сад другог суда ни спасенија нема, него да се бранимо, и да бијемо и ми њи : кад ћемо везани женски мријети од њиови целата и сеиза, боље је да мремо јуначки, као људи, барем да замијенимо своје главе и покајемо своју браћу, а жене и ћеца и куће ако нам пропаду, ни онако нијесмо господари од њи.

Ми немамо куд. С последњих линија одбране одлази се само у победу.

Суверенисти као политичка снага

Природан начин за смену погрешне политике јесу демократски избори. У овом тренутку, опозиционе странке се јагме за пет посто гласова. Окупљање под суверенистички барјак додало би тој бројци једну нулу.

Политичкој сцени недостајала је уједињујућа идеја. Око суверенизма може да се сложи десница и левица. Недостајало је име. Назовите се: „Суверенисти”. Недостајала је нестраначка политика: ево вам ова књига. Недостајала је јасна критика. Ево вам реч *либерал*.

Они од 1945. наовамо само напишу *десничар* и све је јасно. Као да си викнуо: „Пожар!”. Пошто само тако пристају да разговарају, ево муниције: глупи либерал, либерални фолирант, либерални окупатор, либерални нациста. Реч се на сличан начин користи у САД, а Руси су сковали и сложеницу *либеромразь*: либерални шљам.

Суверенисте би народ одушевљено примио а вакуум направљен Вучићевим прелетањем и стварањем једнопартијског ДСНС-а би их усисао у Скупштину. Али их једнопартијски систем неће дочекати оберучке. Главни изазов је како се до следећих избора отети гвозденим стиску у којем евроатлантисти држе српску политику.

Не зна се шта је теже: окупити коалицију или основати нову странку. У овом тренутку, странке не желе да се окупе. Ситне душе не укрупњавају, већ уситњавају. Ситне душе не воде крупну политику. Оне се свађају око гласова које неће освојити, а неће их освојити јер се свађају.

Затим, да би пренео народу своју идеју, требају ти средства (на латинском *media*), а на медијском дивљем западу каубојски новинари увек могу да се побрину да нестанеш у пустињи или да те јавно линчују. Ако којим чудом догураш до избора, власт увек може да купи или покраде гласове. Најзад, чак и да победиш, због пирамиде покорвања, увек ће им бити довољно да купе само првог човека у странци, и ни други човек ни читаво председништво неће моћи да се супротставе. Систем врбовања елите разрађен је као побирање кајмака у млекари.

Изнад свега, за страначки активизам потребан је новац.

Како се политика финансира

Добијам позив и силазим. Доле ме чека страначки човек. Размењујемо тек покоју реч. Враћам се кући и вадим садржај коверте на сто, са чудном мешавином гађења и поноса. Донео сам у кућу четири хиљаде евра.

На тај начин сам за две и по године на власти примио око 50.000 евра.

Одакле је новац тачно долазио, не знам. Можда и од Вучића лично, имајући у виду како се све завршило. Али у сваком случају, у крајњој линији, из твог цепа.

Да ли се стидим док ово пишем? Наравно. Да ли сам лопов? Ти пресуди.

Морам да признам да се нисам осећао као да сам било шта украо. На првом састанку су ме питали шта тражим за своје ангажовање. „Само да задржим садашња примања”, одговорио сам. Тада сам радио три посла и зарађивао око три хиљаде евра месечно, наша петочлана породица живела је пристојно. Виша средња класа, где и припадамо. Управо сам био купио свој први Еплов рачунар и по први пут у животу почео да плаћам програме.

Сва три посла сам морао да напустим када сам постао директор Културног центра и функционер странке. Рад још већи, а примања – шест пута мања. Сума коју сам добио је та разлика. Ето, толико лако човек уђе у корупцију.

Још нешто је важно напоменути у овом признању: ни динара ми није остало. Не зато што сам расипник. Један пут у Београд, кад израчунаш бензин, путарине и састанке по кафанама, кошта од сто евра навише. Политика је скуп спорт. Мене је финансијски упропастила, и поред свег тог новца. Све што сам добио од политике, уложио сам у политику.

Пошто си догурао до пред крај ове књиге, претпостављам да и тебе боли њена основна дијагноза: немамо своје политичаре, већ само њихове. Али они своје политичаре плаћају. Да ли смо ми спремни на тако нешто?

Ја сам на крају остао без ичега. Полиција ми је запленила поменути рачунар који ми је био средство за рад и највреднија имовина. У њему су остале и студентске евиденције, а испити су се ближили. Заменски рачунар купљен на кредит покварио се усред часа. Отказао сам наставу и закључао се у учионицу. Опет сам доживљавао мали нервни слом.

Не дају ми да говорим, не дају ми да радим, прети ми пет година затвора. У бунилу сам испитивао могућности. Политички азил – где? Посланички имунитет – како? У сваком случају, изгледа да нећу издржати ни обећаних 15 година у Србији. Победили су ме гори од мене, гори од најгорих, мучки.

Одједном ми је синуло. Народ! Нек народ одлучи да ли настављам борбу. Сатима сам смишљао како да провучем нит кривудавам путем до циља, кроз све иглене уши, као Одисеј стрелу кроз ушице секира.

Када сам жени саопштио план, гледала ме је још тужније, као да ми се стање сасвим погоршало. Старија деца су сумњичаво понављала: народ ће нам дати пет хиљада евра... за књигу „После Вучића”... преко интернета?

Поново сам одговарао: „Веруј!”

Кад је први новац почео да стиже наредног јутра... Не може се описати.

Остварили сте ми снове. Кад сам као студент у Матици српској читао Вукова прва издања, дивео сам се његовим листама пренумераната: „Какав је то народ био!” И даље смо тај исти народ.

Без подршке, рђа дотуче и најбоље. С подршком, не могу нам ништа.

Почетак суверенистичке страначке политике морају бити суверенистичке финансије. Сви наши национални пројекти, све установе, сва велелепна здања су задужбине имућних Срба из прошлости. Али комунистички НАТО тајкуни нису српски задужбинари. Средњи привредници ионако грцају под притиском државе, само им фали да се замерају властима. Дијаспора је „разочарана”, ма шта то значило. Да је барем извршена реституција, нашло би се другачијих, независних финансијера који би од милион евра годишње ренте одвајали сто хиљада за политику независности, као што су Срби одувек давали десетак за опште добро. Али немамо ни то. Сваки извор финансија је зазидан у пирамиду покорвања. Странке се у Србији финансирају преко власти, преко других странака, преко тајкуна, преко мафије, или

директно преко странаца. Ако политички лидер кошта бар 25.000 евра годишње, функционисање странке и излазак на изборе бар по пола милиона, да ли мали али масовни народни прилози могу бити решење?

Паралелни систем

Ако народ може да финансира своје политичаре, зашто не би избацио посредника и сам управљао својим животом?

Влада је народу неопходна да би у његово име чувала јавни ред (полиција) и државне границе (војска), доносила законе (скупштина) и судила по њима (судство). Временом је преузела толико надлежности да се надула као циновски мехур од сапунице.

Велика влада нераскидиво је повезана с либерал-прогресивном културом завођења и зависности. Наводно нам помажу, наводно је све то за наш комфор и сигурност. У ствари нас здраве гурају у инвалидска колица.

По први пут у историји, жена „не може” да се породи сама, сељак „не може” да узгаји јабуку ако је двадесет шест пута не испрска пестицидима, човек „не може” да буде здрав без лекова, храна „не може” да буде здрава без адитива, дете „не може” да изађе без пратње, Србин „не може” да пише без латинице. До пре двадесет година, нико није имао мобилни телефон. Сада ни ђак „не може” без њега.

„Одбијање странаца би одвело земљу у глад.”, тако је Вучић сумирао економску политику зависности на „Бизнис форуму”. Бизнис, нема шта.

Још мало па ће нас убедити да без њих не можемо ни да једемо. Је ли свет уопште постојао пре наших усређитеља, Вучића и Монсанта? Тотални комфор и тотална контрола, као у генијалној Његошевој песми *Орао и свиња*, где се свиња хвали „ни што мислим, ни главу разбијам, но иза сна на пуно корито” а орао појашњава „То ти сада дају и госте те, ал’ не зато рашта ти помишљаш”.

То је матрикс у који су нас увукли. Ако сте одгледали филмове, знате колико је Нео згрожен кад открије да иза нашег света, који је варка и симулакрум, стоји ужасавајућа стварност у којој читаве животе прележимо, без људске речи и додира, затворени у кадице, са жицом у мозгу.

Колико је у овом тренутку младих који, прикључени на мрежу, недељама нису видели сунца ни месеца? Мождани прикључак и удобност кадице они би дочекали са истим одушевљењем с каквим су недавно дочекали бесплатну интернет порнографију у 3Д виртуелној стварности.

Хаксли је једини био искрен по том питању. Тоталитаризам не надире ширећи страх и трепет, он наступа као „Врли нови свет”.

Сада знате зашто све Вучићеве изјаве звуче као да долазе из неког паралелног света: земља дембелија је одувек била једина права домовина либерал-прогресивизма. Док су они на власти, ми који имамо стварну земљу и стварне животе мораћемо да градимо паралелни систем. Ако ће у школама испирати мозгове, морамо направити своје школе и дечије кампове у којима ће се учити у складу са науком, а васпитавати у складу с нашим уверењима, што је наше право гарантовано Уставом (члан 43). Пошто нас медији дезинформишу, морамо отварати своје медије. Пошто је интелектуална елита поклекла, морамо објављивати своје књиге. Пошто невладине организације раде за стране владе, морамо правити своја удружења. Николај Велимировић је био монах, владика и игуман Цркве, па је ипак организовао мирјане у независни Богомољачки покрет. И посветио се. Коло српских сестара, Матијевићев Привредник и остала удружења, данас бисмо рекли НВО, чинила су ткиво нашег народа, док их комунисти нису укинули, а либерал-прогресивци озлогласили.

Све ово можемо радити сами, али под условом да нађемо задужбинаре и приложнике, што је још један избрисани део српства. А како свечано, торжествено, помињемо ктиторе на свакој литургији! Морамо опет научити да дајемо динар за опште добро, за *оптшину*. За неке пројекте биће потребна и подршка политичког активизма да би се закони прилагодили вољи и потребама народа. Пошто будућност носи безбедносне изазове, а војска рапортира окупатору, народ којем се геноциди понављају мора се наоружавати и оснивати сопствене милиције, као у САД.

Наравно, потребни су нам и суверенистички економски пројекти.

Оживљавање села

Не критикуј ако не можеш боље, или ако барем немаш идеју како да буде боље. Након свега што сам рекао имаш потпуно право ако очекујеш сасвим конкретно решење за сасвим конкретне проблеме.

Шта ако након ових избора останеш без примања? Без крова над главом? Без могућности да прехраниш децу? Да прочиташ ову књигу и да се убијеш?

Не. Позивам те да заједно једемо плодове нашег рада. Не требају нам странци, не треба нам влада.

У граду један квадратни метар кошта хиљаду евра. И сви се гурамо у градове, чекамо у редовима за кредите, молимо за посао. На селу један хектар кошта хиљаду евра. Дакле, 10.000 пута мање. И нико неће на село. Ето наше хипнозе изражене бројкама.

Вратимо се на село! Оживимо мртва села, населимо испражњену Србију. Заменимо лажни конфор кадице за праву независност домаћина.

Потребан нам је извор воде, довољно плодне земље да производимо храну, животиње, куће за становање, пратећи објекти и механизација. Већи део ових предуслова спремно чека на повратак домаћина широм Србије. Било би добро изабрати локацију са шумом, планином, ловиштем, реком или језером у близини. Близина саобраћајне и друге инфраструктуре може да буде и предност и мана, у зависности од типа и величине пројекта. Мора нас бити више да бисмо једни другима помагали, и више породица с децом, да не би одрастала без другара.

Ко има шта да прода, могао би тако да финансира свој део, али многи ће моћи да се уздају само у помоћ приложника. Процењујем да за једну задругу – тако називам та новостара насеља –

треба око милион евра. Српски милионери широм света могли би да постану задужбинари. Задругу би оснивало десетак породица, а временом би нарастала до сто и више.

Политички, културно, економски, задруга је простор независности. Сами одлучујемо о својој заједници, производимо своју храну, имамо свој кров над главом. Не зависимо од странака, газда и кредита. Ваздух, вода и храна су здрави, живот је ближи природи, људи нису отуђени ни усамљени већ имају породице и пријатеље. Услови погодују вишедетним породицама: довољно простора, довољно хране, довољно времена, традиционалне вредности.

Новац се зарађује стављањем вишкова производње на тржиште по принципу кооперативе, а може се организовати и сеоски туризам, дечији кампови, пријем пензионера из расејања... Прегаоцу Бог даје махове, па задруге могу постати и културна и духовна средишта, могу емитовати свој телевизијски програм, ко зна, могу чак постати и центри технолошке изванредности као поједини израелски кибуци.

Овај пројекат спаја економску реалност с најдубљом симболиком, којом се ставља тачка на давно започети циклус пропадања. Оживљавање мртвих села је Васкрс Србије. Повратак на село је повратак себи. Повратак породици, рађању, заједништву и делатном домаћинском принципу. Немој продавати душу за државни посао, немој очајавати кад га изгубиш, већ скачи од среће што си слободан да ствараш свој живот.

Предуго смо узмицали, напуштали и празнили нашу земљу. Кроз историју је оснивање нових насеља увек било показатељ енергије једног народа. Ми не морамо прелазити море, довољно је да пређемо Мораву.

Поново сам последњи који о овоме треба да говори (Фајгељи живе у градовима од када се памти), али ова идеја ми се дуго врзма по глави, нарочито од када сам дошао у опасност да немам за стан и храну, што ће, бојим се, ускоро задесити многе. Али кап која је прелила чашу, када сам одлучио да пошто-пото разрадим и објавим овај пројекат, била је изјава либерал-прогресиваца да ће пусте делове Србије населити мигрантима.

Насељавајте своје странце у своје виле, а нашу земљу ћемо насељавати ми!

Дисиденти

Зашто „дисидентски ген” одавно није искорењен? Ако борци за правду страдају кроз читаву људску историју, као Антигона, како природна селекција није претворила човечанство у савршено послушну рају („стадо” на арапском)?

У помоћ идеализму поново притиче нико други до сурови биолошки материјализам. Човек је *зоон политикон*, друштвено биће чији опстанак зависи од заједнице. А заједница почива на правди. Имали су наши стари право: „Правда држи земљу и градове”. Кад целином завлада неправда, сви чланови страдају. То је тајна ишчезлих цивилизација.

Вреди stradати за опште добро. Не говори то само јуначко срце, већ и разум. Чак и по теорији еволуције. Ако страдаш, можда буде боље. Можда оставиш потомство, можда најбољим породицама буде част да продуже твоју лозу. Ако не страдаш, ионако су сви осуђени на пропаст.

Дисидентски ген побеђује тирански ген. Он спашава где овај уништава, он траје где овај пропада. Дарвинистичким речником, дисидентски ген је „најуспешнији”, јер највише чини за опстанак врсте.

Свака вредност има своју цену. Женска лепота је из разумљивих биолошких разлога универзална вредност. Погледајте шта су све жене у стању да претрпе за мало улепшавања. Улажу време, новац, труд, купују ташне да се слажу са ципелама, шминкају се, чупкају длачице, понекад с врло незгодних места, трпе бол. Који проценат њих има директну корист од тога? Не, оне то раде пре свега због себе. Зато што се добро осећају кад су лепе. Зато што је лепота вредност. Психолози то зову интринзичка мотивација – она која долази изнутра.

Постоји та фама да у Србији ником није стало до Србије; да нико не може искрено да ради за опште добро. Нико! Па то је математички немогуће! Да не помињемо да је потпуно нелогично, да не помињемо да је искрено родољубље природна особина доброг човека и доброг Србина.

Борба за српство је поново дубоко субверзивна, систематски сузбијана, дисидентска идеја, као и увек у време ропства.

Зато препород неће донети странке, већ дисиденти. Само одатле може кренути отпор. Хајек је добро разумео да су политичари чепови који плутају у мору јавног мњења. Док год странци посејдонски господаре морима, а народ ћути, укопан у песак као рачићи на дну мора, зна се коме ће отпловити политичари-чепуље.

Дисидент је талас, струја, плима. Ја бих волео да могу да вам понудим елиту, војску и привреду. Али то је тек следећи корак. Прво неко мора покренути ово мртво море.

Сила

Српска војска ступила је на поприште Косовског боја, први пут након више векова. На Газиместану су изговорили стихове „На Газиместану”:

Данас нама кажу, деци овог века,
Да смо недостојни историје наше,
Да нас захватила западњачка река,
И да нам се душе опасности плаше.

Добра земљо моја, лажу! Ко те воли
Данас, тај те воли, јер зна да си мати,
Јер пре нас ни поља ни кршеви голи,
Не могоше ником свесну љубав дати!

И данас кад дође до последњег боја,
Неозарен старог ореола сјајем,
Ја ћу дати живот, отаџбино моја,
Знајући шта дајем и зашто га дајем.

Песму је слушао и аутор, Милан Ракић, са сузама у очима, реденицима преко груди и бомбама за појасом. Министарски син, париски ђак и високи дипломата стајао је међу четницима војводе Вука као добровољац.

Када су ослободиоци наредне 1913. године ушли у Београд, дочекали су их славолуци на којима је писало: „Осветници Косова – Ви имате су чим пред Милоша”.

У наше време, „тријумф” је кад Унеско не изгласа да српска баштина припадне такозваном Косову. Како дакле новогovor дефинише „тријумф”: народ протеран, земља окупирана, светиње срушене, починиоци некажњени, а ми се потуцамо по свету и питамо „чије је наше наслеђе”.

То није тријумф! Оно је тријумф! Оно су били људи, који су говорили што су мислили и творили што су говорили.

Погнути напредњаци кажу „Србија побеђује”. Али једино борба откључава капије победе. Чак и кад си слабији. Поготово кад си слабији.

Године 1910. незапослени студент Богдан Жерајић покушао је атентат на аустроугарског гувернера Босне и Херцеговине. Испромашивао је, сем последњим метком којег је оставио за себе. Гувернер је дотрчао до мртвог тела и шутнуо га, затим је са њега окупациона власт одсекла главу. Тако пролази сиротиња која удари на империју.

Међутим, на безглавом гробу почели су да се окупљају чланови Младе Босне, укључујући Принципа, који ће у затвору урезати стихове: „Ал’ право је реко пре, Жерајић соко сиви, ко хоће да живи нек мре, ко хоће да мре нек живи”. Лутајући меци промашили су гувернера, али ће империју погодити право у срце. Само им је требало мало времена. Осам година након Жерајића, и Аустроугарска је пала мртва у прашину.

Шта ако не успе ништа од онога што сам предложио на претходним страницама? Како онда обновити завете између народа и народних представника?

За то постоји само два начина: подршка и притисак. Већ смо рекли да они своје политичаре плаћају. То је подршка. Али они и убијају. То је притисак. Немојмо се лагати да НАТО бомбе и Ћинђићево убиство нису играли никакву улогу у убеђивању наших представника да представљају њих.

Треба ли и народ бомбама и снајперима да подсећа своје представнике за кога раде, коме једино не смеју да кажу не, и шта једино нема алтернативу? Као Гај Фокс, чије име је на енглеском почело да значи мушкарац, а лик постао знак отпора (маска *Анонимуса*) и за којег одлични енглески хумор тврди да је последњи који је ушао у парламент са искреним намерама. Наиме, ухваћен је испод парламента са шибицама и бурадима барута.

Насиље је најважнији монопол, најзабрањенија мисао, најнедодирљивији табу. Али постоје случајеви када народ има не само право, већ и дужност, моралну и уставну, да силом брани свој суверенитет.

Кад сила стане на пут слободи, пут слободе води преко силе.

Пирамида покоравања има једну слабу тачку: врх. Сви висе из њега, повезани себичношћу. У органској заједници повезаној заједничким сопством сила буши рупе. Али кад сила удари врх пирамиде, читава пирамида се истог часа стропоштава у парампарчад као разбијено стакло. Пацови извлаче њушке из својих рупа и наврат-нанос напуштају брод.

Чисто хипотетички, замисли какав би ефекат имало извршење једне једине смртне казне за велеиздају. Над неким с врха пирамиде, наравно. Можеш ли да замислиш тај стампедо преко границе? Тај цунами нових преобраћања, али овај пут у искрене и надасве честите српске родољубе. Тих сузних покајања и бедних изговора?

Никад не потцењуј Србе, строседелачки европски народ који црпи снагу из дубоких жила. Пропагандисти говоре: „приковали смо их за ријалити”. Али шта ако промене канал? Да пукне прва пушка, зар заиста мислите да би Срби стали уз Великог Брата?

Непосредно пред Устанак, Турчин је имао право да заноћи у српској кући, служећи се свиме, па би често уз кревет узео и девојку. Једни су устајали да одбране женску част и завршавали на губилишту или у хајдуцима; други су лежећи слушали запомагање и јецаје, а ујутру говорили: „Води је господару са собом биће ти слатка као шећер”. Шта мислиш, који од њих ће јаче ударати:

Када Србљи докопаше Турке
Зулумћаре у бијеле руке,
Па их сташе Србљи разводити
Преко поља без свијех хаљина,

...

Голе, босе топузима туку.

Декомплексирај се! Нема суверенизма док они имају силу, а ми не.

О аутору

Др Андреј Фајгелј је рођен 1978. године у Новом Саду. Ту је на Филозофском факултету дипломирао француски језик и књижевност, а магистарске и докторске студије завршио је на Универзитету Пол Валери III у Монпељеу, Француска. Докторску тезу „Упоредна фразеологија и идеологија у епизи: Хомер, француско витешко песништво, гусле” одбранио је с највишим похвалама. Доцент је за француски језик на Филолошко-уметничком факултету у Крагујевцу.

Оснивач је Центра за савремену едукацију, који је спроводио пројекат „Радна етика у Србији” и Међународне иницијативе за праћење антисрбизма, која је издејствовала прво извињење једног светског медија српском народу.

Осмислио је и произвео ћириличку тастатуру, направио онлајн базу гусларских песама, другу након оне на Харварду, и спровео пионирски пројекат убројчавања (дигитализације).

Био је оснивач и високи функционер политичких странака које су се позивале на нове људе, директор Културног центра Новог Сада и председник Организационог одбора за пријаву Новог Сада за Европску престоницу културе.

Уместо свега наведеног, сада би се могло написати само: дисидент.

У овом тренутку, прети му пет година затвора због објаве на Фејсбуку: „надам се да ће након овог дна, пузања и клечања доћи устанак”.

Повратник у Србију. Полиглота. Отац четворо деце.

Аутор је више научних радова, блогер и колумниста, а ово је његова прва књига.

andrej.fajgelj.com

[YouTube](#)

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[LinkedIn](#)

[Indiegogo](#)